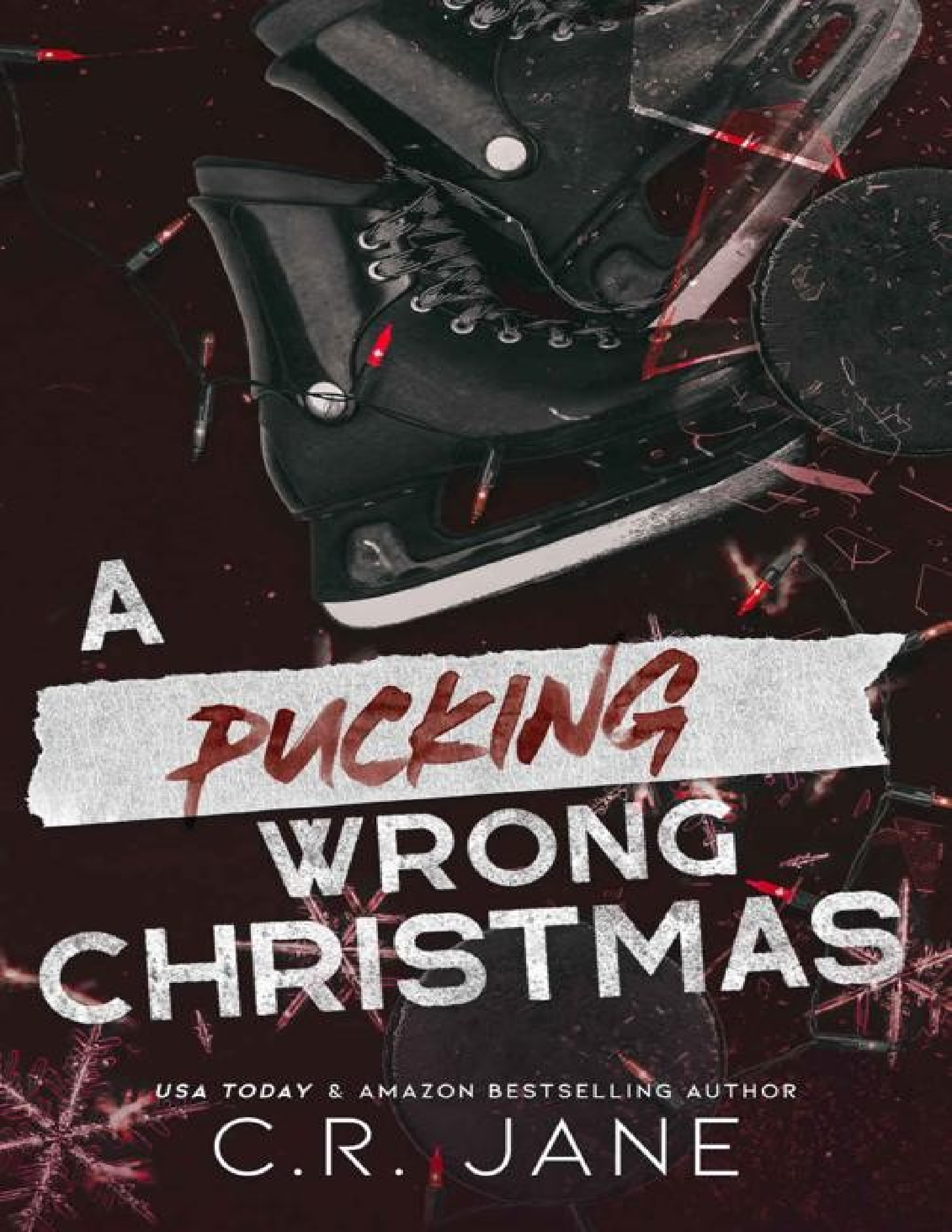

A
PUCKING
WRONG
CHRISTMAS
USA TODAY & AMAZON BESTSELLING AUTHOR
C.R. JANE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yanlış Bir Noel

Pucking Wrong Serisi

OceanofPDF.com

C.R. Jane

OceanofPDF.com

İçindekiler

C.R. Jane'in Okur Grubuna Katılın
Lütfen Okuyun...
APWC Film Müziği

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Sonsöz
Pucking Yanlış Randevu
Pucking Yanlış Numara Alıntı Önsöz
Bölüm 1
Pucking Yanlış Adam

Bayan Bentley'in Noel Krepleri
Teşekkür
C.R. Jane'in Kitapları C.R.
Jane Hakkında

OceanofPDF.com

A Pucking Wrong Christmas by C.R. Jane

Copyright © 2023 by C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

OceanofPDF.com

C.R. Jane'in Okur Grubuna Katılın

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla güncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğer kitapseverlerle eğlenin!

C.R.'nin Kader Diyarına Katılın

OceanofPDF.com

Bu yıl Yaramazlar Listesi'ne girmeyi başaran tüm kırmızı bayraklı

döneklerime... *OceanofPDF.com*

Lütfen Okuyun...

Sevgili okurlar, bu kitap Ari Lancaster'ın The Pucking Wrong Guy adlı kitabında geçen bir novella. The Pucking Wrong Number ve The Pucking Wrong Guy için küçük spoilerlar var... ama bence yine de kendi başına okunabilir. Ancak Lincoln ve Ari ile tanıştıktan sonra okunması daha iyi olacaktır.

Dallas Knights'ın dünyasına girmeye hazırlanın... uyarıldınız.

OceanofPDF.com

Yanlış Bir Noel

Lincoln, Ari ve Walker bir tatil romanıyla geri döndüler...

Noel'den nefret ediyorum.

Yıllar ve yıllar boyu yaşadığım hayal kırıklıkları bana Noel'in en kötüsü olduğunu öğretti. Müziği, yemekleri, süslemeleri... hiçbir şeyi sevmiyorum.

Ve Lincoln Daniels, dövmeli hokey tanrısı kocam, bunu değiştireceğini düşünüyor...

Ona bunun olmayacağını söyledim.

Ama Noel'le ilgili olan şey... Ve

Lincoln...

İkisinin de biraz büyülü olması.

*Asıl soru şu... Lincoln sihrini konuşturup fikrimi değiştirebilir mi, yoksa bu sezon benim için tamamen **yanlış** bir sezon mu?*

OceanofPDF.com

Noel Ağacı Çiftliği
Taylor Swift

Bu lanet sezonda
Taylor Swift

Wintersong
Sarah McLachlan

Noel Baba Şehre Geliyor
Frank Sinatra

Noel Baba Şehre Geliyor
Mariah Carey

Mutlu Noeller Dileriz
Pentatonix

Koş Rudolph Koş
Chuck Berry

Jingle Bell Rock
Bobby Helms

Evde Olacağım
Meghan Trainor

Jingle Bells
Frank Sinatra

Yeni Yıl Günü
Taylor Swift

Çalma listesinin tamamını buradan dinleyebilirsiniz.

OceanofPDF.com

Önsöz

OceanofPDF.com

Monroe

F***bizim yaşımızda...***

Şimdiye kadarki en heyecanlı geceydi! Ben yere oturmuş, etrafım parlak kutularla çevriliyken, annem bir dizi parıltılı ışığı tutuyordu. Dairemiz nefis kurabiyeler gibi kokuyordu ve arka planda çalan müzik içimi ısıtıyordu.

Annem bana gülümsedi ve üzerinde güzel bir melek olan cam bir şey verdi. "Al tatlım, önce bunu koyalım. Büyükannenin en sevdiğiydi."

Cam şeyi küçük ellerimle çok dikkatli tuttum. Meleğin altın kanatları vardı ve çok güzeldi. "Çok, çok güzel, anne!"

Meleği bir dala astık ve etrafındaki ışıklarla birlikte parıldadı. Kendimi sihirli bir melek gibi hissettim, tıpkı masal kitaplarımdakiler gibi.

Annem bana benim gibi küçük bir çocukken Noel sabahı nasıl erkenden uyandığına dair hikâyeler anlattı. Hediyeleri açmaktan ve ailesiyle birlikte olmaktan bahsederdi ve bunları anlatırken gözleri parlardı. Sanki bana bir masal anlatıyormuş gibiydi ama gerçekti.

Annem bu gece farklıydı. Gözleri uyanıktı ve benimle çok güzel konuşuyordu. Bu bana geçen hafta okulda okuduğum hikâyenin doğru olabileceğini düşündürdü - Noel'de mucizeler oluyordu.

"Keşke her gün Noel gibi olabilse," diye fısıldadım.

Annem bana baktı ve çok yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Söz veriyorum, tatlım. Burada senin yanında olacağım ve gelmiş geçmiş en iyi Noel'i yaşayacağız."

Sanki sıcacık bir battaniyeye sarılmışım gibi içim sıcacıktı. Ağaca parlak şeyler koymak, tıpkı kitaplarımdaki hikayeler gibi annemle büyülü bir macera gibi geliyordu.

Son parlak şeyi - bana adını söylediği süsü - ağaca koyduğumuzda çok mutlu oldum. Ağaçtaki ışıklardan dolayı oda ışıl ışıldı ve mis gibi kurabiye kokuyordu. Annem beni her şeyden çok sevdiğini söyledi, ben de onu sevdiğimi söyledim.

Ağacın yanında birlikte oturduk ve sanki gelmiş geçmiş en iyi Noel'miş gibi hissettik. Mesele sadece parlak şeyler ya da ışıklar değildi; mesele annem ve benim birlikte olmamız ve Noel arifesinde içimizin sıcacık ve mutlu olmasıydı.

Noel ağacını süslemeyi bitirdikten sonra annem bana gülümseyerek, "Pekâlâ tatlım, yatma vakti geldi. Noel Baba birazdan burada olur."

Geniş ve umut dolu gözlerle ona baktım. "Noel Baba gerçekten geliyor mu anne? Bazen unutuyor."

Gözleri karardı ve bir an için paniklediğimi hissettim. Bu gece annemi üzmek istemiyordum. Üzgün olduğunda yine kötüleşiyordu.

"Ama umurumda değil anne. Gerçekten, yok!"

Annem eğildi ve alnımdan öptü. "Bu sefer unutmayacak, Monroe. Bu yıl çok iyi bir kız oldun ve Noel Baba da bunu biliyor. Sana en harika hediyeleri getirecek."

Noel Baba'nın sadece benim için hediyelerle geleceği düşüncesiyle sırıtmaktan kendimi alamadım. Hevesle başımı salladım. "Tamam anne, ben yatmaya gidiyorum."

Annem beni yatağa yatırdı ve battaniyelerin üzerime iyice sarıldığından emin oldu. "Unutma tatlım, yatağında kalmalı ve uyumalısın. Uyanık olursan Noel Baba gelmez."

Tekrar başımı salladım, gelmiş geçmiş en iyi küçük kız olmaya kararlıydım. "Yatakta kalacağım anne, söz veriyorum."

Annem eğildi ve bana son bir öpücük verdi. "İyi geceler, Monroe.
Tatlı rüyalar, sabah görüşürüz."

Bununla birlikte yatak odasının ışığını söndürdü ve kapıyı arkasından kapattı.
Onu.

Gözlerimi kapattım, içimde kabaran heyecanı hissediyordum. Noel Baba
Yolda. Unutmayacaktı. Söz vermişti.

Noel Baba gelmeden hemen uyumaya kararlı bir şekilde yatağıma yerleştim.

Uyandığımda kalbim kıpır kıpırdı, sanki karnımın içinde kelebekler uçuşuyordu. Noel nihayet gelmişti! Battaniyemi üzerimden çektim ve yataktan fırlayıp oturma odasına koşmaya hazırlandım.

Kapıdan Noel müziğinin hafifçe çaldığını duyabiliyordum ve sırıttım. Annem muhtemelen çoktan kalkmış ve gelmiş geçmiş en güzel gün için hazırlanıyordu. Noel Baba'nın bana ne getirdiğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Kapıyı iterek açtım ve odaya koştum, sihri görmeye hazırdım. Ama sihir orada değildi.

Çok güzel ve ışıltılı olması gereken Noel ağacımız yerdeydi. Tüm parlak süsler parçalara ayrılmıştı ve cicili bicili süsler her yerdeydi.

Ağaca doğru yürüdüm ve onu gördüğümde donakaldım - annemin bana annesinin en sevdiği şey olduğunu söylediği melek süsü. Yerde parçalara ayrılmıştı.

Uzandım ve kırık meleği aldım. Gözlerim sulandı ve alt dudağım titredi. Noel sabahı göreceğimi düşündüğüm şey bu değildi. Anneme baktım, kanepeye kıvrılmıştı ve etrafında şişeler vardı. Uykulu ve dağınık görünüyordu.

"Anne?" Yaklaşarak fısıldadım. "Anne, uyan!"

Ama annem uyanmadı. Sadece garip bir ses çıkardı ve uyumaya devam etti. Bütün kırık dökük, parlak şeylere baktım ve gözlerimdeki yaşlar yağmur gibi dökülecekmiş gibi hissettim.

"Anne, Noel Baba nerede?" Sesim titreyerek sordum. "Hediyelerimiz nerede?"

Annem gözlerini kırpıştırarak açtı, yorgun ve şaşkın görünüyordu. "Monroe?" dedi, sanki beni gerçekten tanımıyormuş gibi. "Bu kadar erken ne yapıyorsun tatlım?"

Zavallı Noel ağacımızı ve tüm dağınıklığı işaret ettim. "Bak, anne! Ağacımız kırıldı ve hiç hediye yok."

Annem doğrulmaya çalıştı ama uykulu bir jelibon gibi sallanıyordu. "Ben... Bilmiyorum, Monroe," dedi ve kelimeleri birbirine karışmıştı. "Yapabileceğimi düşünmüştüm... Senin için özel kılabileceğimi düşünmüştüm. Ama Noel çok zor...."

Artık gözyaşlarımı durduramıyordum ve yağmurlu bir günde yağan yağmur gibi boşanıyorlardı. Yere çöktüm ve kalbimin de ağladığını hissettim.

"Noel Baba'ya iyi davrandığımı sanıyordum," diye burnumu çektim, sesim hüzün doluydu.

Annem uzanıp beni kollarına çekti ve ben de yüzümü omzuna gömdüm. Annem gibi kokuyordu ve her şeye rağmen

onun kollarında kendimi güvende hissederdim.

"Çok üzgünüm Monroe," diye fısıldadı, sesi yumuşak ve üzgündü. "Her şeyi berbat ettim bebeğim. Çok kötü batırdım."

Daha sonra, sarhoşken yaptığım bir itirafta, annemin "Gizli Noel Baba "nın bize verdiği tüm hediyeleri satıp başka bir uçmanın peşine düştüğünü öğrendim.

Ve o zamandan beri Noel'den nefret ediyordum.

OceanofPDF.com

1

OceanofPDF.com

Monroe

OceanofPDF.com

Şimdi

"Dışarıda hava korkunç..." Noel müziği uykumun rahat sessizliğini böldü ve gözlerimi açıp rahatsız edici şarkıyı aradım.

"O

"Günaydın bebeğim," diye mırıldandı Lincoln, aniden üzerime doğru eğilerek.

Güzelliği, onu her gördüğümde olduğu gibi beni bir anlığına sersemletti. Şarkıyı kafamdan atmak için yeterliydi. Ne zaman yakınımda olsa, görebildiğim tek şey oydu.

"Merhaba," diye fısıldadım, yanağına dokunmak için uzandım. Dokunuşuma doğru itti, gözlerinde her zaman benim yanımdayken sahip olduğu o şaşkın bakış vardı, sanki ben bir ödüldüm ve bana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu.

Aklını kaçırmıştı.

Ama sanırım bunu zaten biliyordum... Ve ben de öyleydim.

"Bugün 1 Aralık," dedi öne doğru eğilip göğsümü örten çarşafı indirirken. Soğuk hava göğüs uçlarıma çarptığında göğüs uçlarım çakıllaştı.

"Mmmh, öyle mi?" diye sordum, sesim soluk soluğaydı.

"Yılın en sevdiğim zamanı," diye devam etti dudakları boynumda gezinirken, öperken ve yalarken.

Elleri göğüslerimi yoğurmaya başladığında inledim.

"Nedense Cadılar Bayramı'nın en sevdiğin şey olduğunu düşünmüştüm." Lincoln başını kaldırıp o altın gözleriyle bana baktı. Eğlenmişti. Çok eğlenmiş.

"Nedenmiş o?" diye sordu masumca, sonra birden meme ucumu ısırdı ve beni yatakta kıvrandırdı.

"Çünkü sen bir tür psikopatsın."

"Bir psikopat, ha?" diye sordu, ağzını diğer göğsüme götürerek.

"Kesinlikle."

Eli bacaklarımın arasına kaydı, cinsel organımı yokladı ve hassas sinir demetime saldırdı.

Nefes nefese kalmıştım, ağzımdan sürekli iniltiler çıkıyordu.

Gözlerim kapanırken parmaklarını içeri ve dışarı itti ve bir orgazm oluşmaya başladığında geniş omuzlarına tutundum.

Lincoln nabzımı yaladı ve öptü. "Psikopat olmamdan hoşlandığına eminim, rüya kız," diye homurdandı.

"Hmmm... Bundan emin değilim."

Hırıltısı bu sefer daha da derinleşti ve bir parmağını daha içime sokarak beni ciyaklattı.

Lincoln aniden parmaklarını içimden çekti ve bacaklarımı birbirinden ayırarak genişçe itti. Bir saniye sonra ağzı klitorisimdeydi ve hararetle emiyor ve yalıyordu. Kehribar rengi bakışları karanlık ve sahiplenici bir ifadeyle bana bakıyordu. "Senin için ne kadar deli olduğumu seviyorsun, bebeğim." Dili kıvrımlarımın arasından yavaşça kaydı. "Günlerime senin tatlı amcığında başlayıp bitirmek zorunda olmam hoşuna gidiyor. Başka hiçbir şeye konsantre olamamam. Tek düşündüğüm seni ne kadar istediğim, sana ne kadar ihtiyacım olduğu, seni ne kadar sevdiğim." Bacaklarımı omuzlarıma kadar itti, ağzı bir kez daha klitorisimin üzerine kapandı ve onu emdi... sertçe. Yüzüne karşı kıpırdandım ama kolları kalçalarımın üzerindeydi ve beni tutuyordu. Dili amımın içine girdi ve sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi inledi.

Lincoln'ü tanıyorsam, muhtemelen böyle

düşünüyordu. Ve benim için hiç sorun değildi.

Ağzından çıkan sesler erotik ve çiğdi ve yüzüne fışkırıyordum.

"Sikeyim. Bu çok iyi. Çok tatlısın." Dili kıvrımlarımın arasından kayarak klitorisimin etrafında döndükten sonra geri kayarak içime daldı. Ağzının üzerimde çıkardığı sesler, içime girerken çıkardığı pantolon sesi, tenime değen nefesi... Her seferinde o mükemmel noktaya nasıl da vuruyordu. İçim daha sıkı bir şekilde sarıldı ve sonra... içimdeki her şey, orgazmın içimden fırlamasıyla şiddetle sıkıştı.

Lincoln beni yutmaya devam ederken ele geçirilmiş bir adam gibiydi, her damlasını almak için çaresizmiş gibi yalıyor ve emiyordu.

Neredeyse acı verecek kadar hassaslaştığımda, aniden geri çekildi, kalçalarını eğdi ve kalın sikini hala sıkışık olan göbeğime soktu. Son ismimin içimde kaybolduğunu gördüğümde içimden bir heyecan geçti, parmağında asla çıkarmayı reddettiği yüzükle birlikte her yere taşıdığı bir işaret.

"Bunun kadar iyi hissettiren başka bir şey yok. Beni o kadar iyi alıyorsun ki." Mükemmel, gergin kaslarını sergileyerek geriye doğru eğildi. O hareket ettikçe karın kasları esnedi ve ben gergin kaslara bakarken biraz sersemlemiş hissettim.

boynundaki kaslar. Hayatım boyunca bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Ve o tamamen benimdi.

"Lincoln," diye inledim içimde daha derine iterken. Beni kaç kez içine alırsa alsın -ki bu sürekli oluyordu- her seferinde dar geliyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi, içimdeki son santimi zorlarken, beni sadece yapabileceği şekilde bütün hissettiriyordu... sadece *yapacağı* şekilde.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı üstüme yerleşirken. Kelimeler içime yayıldı ve her zaman olduğu gibi beni zevkle ısıttı.

"Bana bak," dedi Lincoln ve bakışlarım onun karanlık ve sahiplenici bakışlarına yöneldi. Parmakları kalçalarıma saplanıyor, her hamlesi içimdeki o mükemmel noktaya çarpıyordu.

Kukum onun kalın uzunluğunun etrafında titreşti ve içimde bir zevk dalgası yayıldı. Nefesim kesik kesik çıkıyordu.

"Bebeğim, işte böyle. Sikimi sık."

"Lincoln, lütfen," diye inledim içime girip çıkarken.

"Bana senin için bir psikopat olmamı sevdiğini söyle," diye aniden talepte bulundu, beni tehdit eden duygusal bir hızla yavaşça içimden çıktı. Bakışlarım onun sikine kaydı, ortak ıslaklığımızla parlıyordu. Lincoln elini aramıza soktu, parmaklarını sikinin üzerinde kaydırdı ve dudaklarıma götürdü. Hemen açtım, her damlasını emdim ve bunu yaparken inledim. Bu onu çileden çıkarmak için oynamaktan hoşlandığım bir oyun olabilirdi ama ikimiz de onun bana sahip olduğunu biliyorduk.

Beden ve ruh.

Lincoln Daniels hakkında artık deli olmadığım hiçbir şey yoktu. Bu yüzden ben de kendimi deli biri olarak görüyordum.

Parmaklarını ağzımdan çektikten sonra "Söyleyecek misin?" diye sordu. "Yoksa durmak zorunda mıyım?"

"Hayır! Durma," diye yalvardım ve başparmağını alt dudağımda gezdirerek hınzırca güldü.

"O zaman s ö y l e , Monroe. Bana i s t e d i ğ i m i ver." Her kelime, istediğimi elde etmek için yeterli olmayan kesik kesik bir itiş ile noktalanıyordu. "Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Acıyı yalayarak uzaklaştırdı. "Söyle," diye fısıldadı.

Altında çırpınırken, "Seni seviyorum, seni çılgın psikopat," diye homurdandım.

Cevap veren gülümsemesi nefesimi kesti ve amım taşarak sikinin etrafında sıkıştı.

"İyi kız," diye mırıldandı geri çekilip tekrar içeri girerken, *Sonunda* bana umutsuzca istediğim hızı verdi.

"İhtiyacın olan bu muydu, tatlım?" diye mırıldandı. "Güzel amının içindeki koca sikim mi?"

"Evet, Evet, Evet," diye mırıldandım vücudu üzerimde çalışırken. Kaslarının esneme görüntüsünü yuttum.

Orgazmım artıyordu, keskin zevk şimdiden beklentiyle tenimde kayıyordu.

"Sen kime aitsin?" diye homurdandı kalçalarını eğip uzun, derin darbelerle içime dalarken.

"Sen," dedim ona, artık oyun oynayamayacak haldeydim. "Bu doğru. Sadece ben. Sen benimsin."

Çok yoğun olduğu için görüşümün kenarlarını karartan, sarmal, yıkıcı bir orgazmın içine düştüm. Onun sahipleniciliği ve karanlık bağlılığı benim için her şeydi.

O benim her şeyimdi.

Lincoln Daniels bedenime ve ruhuma sahipti.

"Seni seviyorum, seni o kadar çok seviyorum ki," diye mırıldandı kalçaları içime doğru yuvarlanırken, içimde kıvılcımlanan daha küçük orgazmlar gönderdi.

"Ben de seni seviyorum," diye soluk soluğa orgazmını kovalarken şehvet dolu bir şaşkınlıkla izledim, sonunda vücudu sertleşti ve siki içimde nabız gibi atmaya başladı, ben *onunla* dolup taşana kadar beni sıcak dölleriyle doldurdu... tıpkı her zaman istediğim gibi.

İri gövdesi üzerime çöktü ve beni mükemmel sıcaklığıyla kapladı.

"Keşke senin içinde yaşayabilseydim," diye mırıldandı.

"Eminim öyledir," diye homurdandım belli belirsiz. Saçlarıma sokulmadan önce yanağımı usulca okşadı.

"Evet, haklısın."

Aramızdaki bu şey çok fazlaymış gibi geliyordu, yaşayan, nefes alan, her şeyi ezip geçen bir canavar.

Tam o sırada Noel müziğinin hala çalıyor olduğu gerçeği bilincime süzüldü.

"Şunu kapatabilir misin?" İç çekerek sordum.

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Neyi kapatayım?"

"Müzik."

"Biebs hayranı değil misiniz? "Mistletoe" bir klasiktir!"

"Aslında Noel hayranı değilim."

Lincoln bana baktı.

* * *

Lincoln

Güzel kızıma baktım, sikim hala onun derinliklerinde gömülüydü. Az önce ne söylemişti? Ve neden onun hakkında bunu bilmiyordum? Bu noktada Monroe hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Hayattaki görevimi her şeyi öğrenmek olarak belirlemiştim, böylece onun hayatını olabilecek en iyi hale getirebilecektim.

Ama belki de ben öyle sanmışımdır.

Anında içimi bir nefret kapladı çünkü bunun annesi olan değersiz pislikle bir ilgisi olduğunu biliyordum. Belki ölüler hakkında kötü düşünmemelisiniz ama şu anda hayatta olsaydı o kadına söyleyecek çok şeyim olurdu. Hayatında yaşadığı tüm acı ve sefaleti hak etmişti.

Ben sırtüstü yatacak, o da üzerime yayılacak şekilde bizi döndürdüm. Sikim yine sertleşmişti ama bu noktada onu görmezden gelmeye alışmıştım. Eğer onu istediğim kadar sık sikersem, amcığı muhtemelen parçalanacaktı.

Ve bunu yapamazdık. Onu çok sevdim.

Bakışlarındaki yenilgi ifadesinden nefret ederek, "Söyle bana," dedim.

Başka tarafa bakmaya çalıştı ve ben de bir kez daha dikkatini çekmek için onu ittim.

Monroe içini çekti ve gözlerini devirdi. "Sana her şeyi anlatmak zorunda mıyım?" "Evet," diye basitçe cevap verdim. "Bu işler böyle yürür. Bana neyin acı verdiğini söyleyeceksin.

Ve daha iyi hale getiriyorum."

Yüz hatları yumuşadı ve ben de inlememi tuttum. Çünkü bana öyle baktığında... onu becermemek çok zordu. Hemen.

"Çocukken kötü bir Noel geçirdim. Sözler vermişti. Onları bozdu. Ve Noel Baba hiç gelmedi. Küçük bir çocuk olarak bir tür yara izi," diye fısıldadı. "Bu birkaç kez oldu ama nedense beni yıkan *o* Noel oldu."

İnledim ve yüzüne düşen gözyaşını yalayarak dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"O kötü anıların her birini silememekten nefret ediyorum bebeğim," diye mırıldandım, içine girerek.

Nefes nefese kaldı ve yüzümü kavrayarak kendi nazik öpücüğünü dudaklarıma kondurdu. "Yine de diğer her şeyi daha iyi yapıyorsun," diye fısıldadı. Parmaklarım kalçalarına saplandı ve tekrar içine doğru ittim.

Bazen... çoğu zaman... bu kıza kelimeler yetmiyordu. Ona ruhumun neden onun içinde yaşadığını yeterince anlatamadım. Neden onunla ilgili her şeye takıntılı olduğumu.

Sözlerim ona içimdeki bu *ihtiyacı* hissettirmeye yetmiyordu. Ama vücudum bunu yapabilirdi.

OceanofPDF.com

2

OceanofPDF.com

Lincoln

An saat sonra nihayet onu yatağından kaldırmıştım ve ben kahvaltı hazırlarken o da tezgâhta oturuyordu.

"Peki bu Noel nefreti ne kadar ileri gidiyor? Noel kreplere izin var mı?" Gelişigüzel sordum.

Başını eğdi ve bu sabah birkaç kez boşalmış olmama rağmen sikimin seğirmesine neden olacak şekilde dudağını ısırdı.

"Noel krepleri... onlar da ne?"

"Sana sürpriz yapayım," dedim, aklıma bir fikir gelmişti. Psikopat ebeveynlerimle boktan bir şekilde yetiştirildim. Ama kardeşim ölmeden önce ailemin her zaman kendini toparladığı yılın tek zamanı... Noel. Annemin anne gibi davrandığı tek zamandı. Babamın tam bir pislik olmadığı tek zamandı. Ve kardeşim öldükten sonra... Ari vardı.

Hedeflerimden biri Monroe'nun tüm kötü anılarını iyi anılarla değiştirmek olduğu için... Noel listeye eklemek için iyi bir fırsat gibi göründü.

Bir bok pişiremezdim ama Bayan Bentley bize yıllardır bir gelenek haline getirdiğimiz meşhur Noel kreplerinin hamurunu bırakmıştı. En azından onlarla başa çıkabilirdim.

Otuz dakika sonra krepler pişmişti. Krem şanti, macadamia fıstığı ve hindistan cevizi şurubuyla birlikte tereyağlı, hindistan cevizli mükemmellik. Monroe'yu kucağıma alıp sandalyeye oturtmadan önce tabağı güzel bir hareketle önüne koydum. O kıpırdandı ve ben iç çektim. Ereksiyonun kıçına dayandığı bir kahvaltı daha.

Omzunun üzerinden sırıtarak bana baktı ve ben de homurdandım.

"Kahvaltını yap, güzel kız."

Kreplerden bir ısırık aldım, tüm malzemelerle dolu bir tane aldığıma emin oldum ve dudaklarına götürdüm.

İyi bir kız gibi açtı ve ısırığı ona yedirmeme izin verdi.

"Vay anasını," diye mırıldandı bir süre sonra. "Sanırım bu şimdiye kadar tattığım en iyi şey."

Onu hindistan cevizi şurubuyla kaplamanın daha iyi olacağını düşünerek boynunu hafifçe ısırdım.

"Noel krepleri," diye mırıldandım.

"Sadece krep," diye düzeltti ve bir ısırık daha almak için ağzını açtı.

"Noel krepleri, bebeğim. Ve sen onları seviyorsun, bu yüzden Noel harika sütununda bir puan."

Ofladı ama ben ona bir lokma daha yedirmeden hemen önce dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Planım resmen işliyordu.

* * *

Monroe'yu dersine bırakmıştım ve arenanın otoparkında oturmuş, ağırlık çalışmak için içeri girmek üzereydim ki telefonum çaldı.

Ari'ydi tabii ki. Ve Walker.

Ari: 1 Aralık aptalları. Noel zamanı. Ben:

Bir sorunumuz var.

Walker: Neye ihtiyacın var!?

Walker'ın hevesini görünce

homurdandım. Disney. Ne kadar tatlı

bir aptal. Disney: Orta parmak

emojisi yerleştirin.

Ari: Ama altın çocuğun bir sorunu varsa, onu çözen *ben* olacağım. Kanka ayrıcalıkları.

Odaklan.

Efendim, evet, efendim.

Walker: Şu anda sana çok sert bakıyor. Aptallar. İkisi de.

Ve tanıdığım en iyi adamlar. Ben: Monroe Noel'den

nefret eder.

NE DEDİN SEN?

Walker: Bunun için üzgün müsün?

Ben: Merak etmeyin, onun fikrini değiştireceğim... ama sizin bir fikriniz varsa...

Walker: Bir liste göndereceğim!

Aman Tanrım, Walker. Bir liste göndereceğim.

Başımı sallayarak, takip uygulamamı kontrol etmek ve Monroe'nun sınıfta olması gereken yerde olduğundan emin olmak için onları görmezden geldim. Onu bıraktığım yerde olduğundan emin olduktan sonra telefonumu çantama attım ve egzersiz yapmak için içeri girdim.

Ari ve Walker, Monroe'yu Noel'e nasıl benzetebileceğime dair fikir üstüne fikir gönderirken telefonum içerideki yürüyüşüm boyunca çaldı.

OceanofPDF.com

3

OceanofPDF.com

Blake

Çıplak ayaklarımın altındaki kum yumuşak ve ılıktı; hafif bir esinti tenimi öpüyor, tuzlu su ve tropik çiçeklerin kokusunu taşıyordu. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor, ılık, altın rengi bir parıltıyı ufuk.

Suya doğru yürüdüm, dalgaların ritmik melodisi tarafından çekildim. Her adım, yeryüzünden gelen bir okşayış, ruhumu rahatlatan bir merhem gibi geliyordu. Turkuaz sular önümde uzanıyordu, derinlikleri davetkâr ve gizemliydi.

Kıyı şeridine yaklaştığımda ayak parmaklarımı kristal berraklığındaki suya daldırdım. Serinleticiydi ve omurgamda bir zevk ürpertisi yarattı. Bu his canlandırıcıydı, sanki bu rüya gibi cennette yaşadığımı ve özgür olduğumu nazikçe hatırlatıyordu.

Her adımda denizin masmavi kucağında daha da derinlere indim. Yürümeye devam ettikçe su önce ayak bileklerime, sonra dizlerime vuruyordu. Su şekil almaya başladı, yumuşak yalamalarla bacaklarımdan yukarı kayıyor, uyluklarımdan yukarı kayarken tenimi öpüyor ve tadına bakıyordu. Dalgalara geri döndüğümde bacaklarım birbirinden ayrıldı, suyun beni kucaklamasına izin verdim, içime bastırırken klitorisimi emdi, zevk içimden geçerken içim hemen sıkılaştı. Ve sonra...

"Günaydın günışığı," dedi tanıdık bir ses, eğlenerek.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve aslında Fiji'de olmadığımı fark ettim... Ari'nin evindeydim, bacaklarımın arasında muhteşem siyah saçlı erkek arkadaşım vardı. Ağlamaklı gözlerle beni izlerken dili kıvrımlarımı yavaşça yalıyordu.

"Merhaba," diye inledim içime girerken, ona karşı kıpırdandığımda kıçımın koyu da dahil olmak üzere her yerimi yaladı. Parmakları beni okşarken ağzı klitorisime gitti ve sertçe emdi.

"Benim için gel ve sana bir sürpriz yapayım," dedi kabaca, dili içimde parmaklarının yerini alırken, burnu klitorisime bastırarak o mükemmel yeri ovarken...

"Ari," diye bağırdım, içimden bir orgazm geçerken, göbeğimi yüzüne doğru bastırırken yoğunluğuyla beni şaşırttı.

Yüksekten inerken nefes nefese kalmıştım, ellerim Ari'nin saçlarına dolanmıştı, o da tenime kıkırdadı ve iyi bir önlem için bana birkaç yalama daha verdi.

"Lezzetli," diye homurdandı başını kaldırıp vücudumda gezinirken. "Sürprizin için hazır mısın?"

"Sanırım kahvaltıdan önceki orgazm yeterince iyiydi."

"Şimdi, günışığım, bilirsin ben her zaman fazla başarılı olmayı severim."

Sert bir şey bana doğru kaydı ve aşağıya baktım... çünkü bu onun aleti gibi hissettirmemişti.

Aramızda duran ve aletini tamamen kılıfına sokan şeye bakarken gözlerim büyüdü.

Bu bir hediyeydi. Aleti bir h e d i y e y e sarılmıştı. Büyük bir hediye. Kırmızı bir fiyonkla tamamlandı. "Bu da ne-"

"Kutunun içinde benim aletim var," dedi tamamen ciddi bir sesle. "Açmak ister misin?" İyi bir önlem almak için kutuyu itti ve o hareket ettikçe aletinin kutunun kenarlarına çarptığını duyabiliyordum.

Ben kıkırdamaya başlamadan önce uzun bir süre birbirimize baktık, o kadar çok güldüm ki ağlamaya başladığımda başımı yastığa yasladım.

Ari üzerimden kaydı ve yanıma yuvarlandı. Başını seksi, kaslı bir koluna dayadı ve sahte bir üzüntüyle başını bana doğru salladı. "Sana verdiğim hediyeye gülüyorsun. Buna inanamıyorum."

"SNL skecini izlediğinden beri bunu yapmak mı istiyordun?" Kahkahalar arasında havladım.

İç çekti. "Tüm zamanların en iyi filmlerinin çoğunu izlememişsin... ve yine de bir şekilde 'Kutudaki Sik' skecini izlemişsin. Neden şaşırmadım ki?"

"Özür dilerim," diye homurdandım ve parmaklarımı göğsünden aşağıya, tam kutunun üzerine gelene kadar sürükledim. Büyük bir kutuydu... ama yine de sığması için aletini içine sokması gerektiğinden emindim.

Adamım bir canavardı.

"On dakikadır hediyeme güldüğüne göre beni daha iyi hissettirmek için hediyeni açmalısın bence," diye dudak büktü Ari, siyah saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırırken kasları esnedi.

Düşünüyormuş gibi yaptım ve sonunda kırmızı kurdeleyi almak için öne doğru uzandım. Ciddi bir sesle, "Muhtemelen yapılacak en kibar şey bu," dedim.

Kurdeleyi çektim, dilinin dışarı çıkmasını ve alt dudağını yavaşça yalamasını izledim.

Söz konusu o olduğunda benim kişisel kriptonitim.

İçim sızlıyordu, az önce beni orgazm etmiş olmasına rağmen oynadıkça ihtiyacım artıyordu.

Kurdele kolayca çözüldü ve kapağı kaldırdım, kutunun kenarına açtığı bir delik sayesinde delinmiş aletini kutunun içine soktuğunu gördüğümde dudaklarımdan bir kahkaha daha döküldü.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye homurdandım.

Ari kalçalarını öne doğru itti. "O kadar şanslısın, tatlım."

Kutuyu dikkatlice aletinden ayırdım ve arkama attım.

"Mmmhh," diye boğuldu Ari, ben öne doğru eğilip sikinin ucunu yalarken. "Bu hediyemi beğendiğin anlamına mı geliyor?"

"Gelmiş geçmiş en iyi hediye," dedim ona. "Şimdi yatağa geç. Hediyemin tadını çıkarmak istiyorum."

Gözleri parladı ve hevesle yatağa sıçradı, kocaman aleti hazır olda beklerken sırt üstü yattı.

Vücudunun üzerine eğildim ve göğsüne bir öpücük kondurdum, dilim pürüzsüz tenini tatmak için dışarı çıktı.

"Kahretsin, günışığım. Seni seviyorum," diye nefes aldı.

Bu sözler damarlarıma sıcaklık dolmasına neden oldu.

Göğsüne doğru ilerledim, yontulmuş karnını yaladım ve öptüm.

Dudaklarımın altında titredi, keskin nefesi beni tahrik etti. Onu bu şekilde etkileyebilmeyi seviyordum. Bu muhteşem, mükemmel adamı. Onu benim için çaresiz bırakabilirdim.

Tam da bunu yapmaya niyetliydim.

"Blake, lütfen," diye yalvardı, ben de ona gülümsedim ve eğilip şaftını yalamaya başladım, bu sırada onunla göz teması kurmaya devam ettim.

"Benimle alay etmeyi seviyor musun bebeğim?" Uzandı ve saçımın bir teliyle oynadı. "Çünkü bu şekilde ne kadar oynayabileceğimden emin değilim..."

"Neyden önce?" Masumca sordum, yine uzunluğu boyunca yaladım. Onun misk kokusu ağzımı sulandırıyordu.

Parmak uçlarımı horozu boyunca gezdirdim, başının kenarına dokunmadan önce delinmiş derisi boyunca damarları izledim. Yarığı boyunca bir damla ön döl vardı ve tadına bakarak inleyerek onu yaladım.

Ona asla doyamazdım.

Eli başımı kavradı ve saçlarıma masaj yaptı. Vücudundaki gerginlikten, kendini ele geçirmemek için elinden geleni yaptığını anlayabiliyordum.

"Bırak da hediyemin tadını çıkarayım, Ari," diye mırıldandım aletini sıkarken, pürüzsüz başından aşağı kayan pre-cum'u izliyordum.

Ağzım sikinin üzerinde kayarken, ön spermi yalayıp emerken, "Tamam," diye nefes nefese kaldı. "Ne istersen. Senin olsun. Sadece durma."

Ona işkence etmeye devam etmeden önce tenine karşı kıkırdadım. Ağzımın içine doğru itti ve ben geri çektim.

"Uh, huh. Eğer taşınırsan hediyemin tadını çıkaramam."

"Yani, yani, mükemmel melek yüzü," diye mırıldandı.

Onu böyle yapabileceğim için içimde bir heyecan vardı. Çaresiz ve bana muhtaç. Blake. Her zaman istenmediğini hisseden kız.

"Lütfen, becer beni," diye fısıldadı.

Başını yaladım. "Böyle mi?" diye sordum, sesim nefes nefese ve yumuşaktı. "Daha fazla. Lütfen bana daha fazlasını ver."

"Bakalım..."

Başının tamamını ağzıma aldım ve yarığını emerek daha fazla dölünü yuttum. Onu bu şekilde arzulayabilmem beni hâlâ şaşırtıyordu. Her ne şekilde olursa olsun, onun her damlasını içimde istiyordum.

Daha sert emdim ve o da homurdandı. "Bu çok iyi. Koca sikimi yala. Lütfen. Kahretsin," diye tısladı, ben ağzıma daha fazla uzunluğunu zorlamaya başladığımda.

"İşte böyle, günışığım. Aynen böyle," diye inledi, iki eli saçlarıma dolanmıştı, ben daha derine inmeye çalışırken yanaklarıma sürtünüyordu.

Kalçalarını kavradım, farklı açılar denerken kendimi destekledim, kocaman sikini gırtlağıma kadar sokmaya çalıştım. Aletinin üzerindeki metal

dilimi ve gözlerimi kapattım, bir an için içimdeyken ne kadar iyi hissettirdiğini hayal ettim.

"Biraz daha. Beni çok iyi alıyorsun," diye ısrar etti, başımı daha da aşağı indirdiğimde, boğazımın arkasına sürtünene kadar. Aletinin başına karşı öğürdüm ve o tekrar inledi.

"Evet. Sikimde boğul. Sik. Siktir!"

Kalçaları yukarı kalktı ve ben yine öğürdüm. Onu tuttum, öğürme refleksimi geçip boğazıma itmeye çalışırken farklı bir açı denedim. "Evet. Siktir. Evet." Elleri başımda sıkılaştı, beni aşağıya doğru itti. "Hepsini al. Benim iyi kızım ol ve son santimine kadar al."

Boğazımın arkasına girerek daha derine iterken gözlerim yaşarıyordu.

Ari birden sustu. "Madem bu kadar iyi hediye veriyorum... sen de bana bir şeyler vermelisin."

İsteksizce aletinden kaydım, ona bakarken dilim başının üzerinde geziniyordu. "Tamam, ne istiyorsun?"

Bana cevap vermek yerine beni ters çevirdi, böylece amım yüzünün üzerinde duruyordu.

Oh. O tür bir hediye istedi. Bunu kesinlikle yapabilirdim. İlk yalamada titredim. Kolları belime dolandı, beni aşağı çekti, böylece yüzünü becermekten başka seçeneğim kalmadı.

"Ağzımı sikeceksin, iyi bir kız gibi yüzümün her yerine boşalacaksın," diye içime doğru hırlarken nefes aldı.

Bir an için güvensizlik duygusuna kapıldım, bu şekilde ona çok mu ağır geliyordum? Onu boğacağımı mı düşünüyordu? Yukarı kaldırdım ve beni sertçe aşağı çekerek tekrar yüzüne bastırdı.

Klitorisimi ısırdı ve ben ciyakladım, sonra seksi piç bana güldü. "'Ağzımı sik' dediğimde, senin amından başka bir şey solumak istemiyorum demek istiyorum. Anladın mı, günışığım?"

Ben bir şey söylemeyince sıcak dili içimi yaladı. "Benim uslu kızım olacak mısın?"

"Evet efendim," diye inledim yüzünü aşağı doğru iterken, dudakları ve dili işe koyulduğunda içimde bir zevk sarsıntısı başladı. İtaatim için beni ödüllendirerek dilini içime soktu.

Ari kimsenin yapamadığı tek şeyi yapabilirdi. Bana dış dünyayı unutturabilir, kafamın içindekileri unutturabilirdi. Bana sadece... olmama yardım edebilirdi.

Ona sırılsıklam aşıktım.

İnledim, dilini içime sokup çıkarırken kalçalarım sallanıyordu.

Ellerim bacaklarını kavradı, yüzünü sürerken kaldıraç olarak kullandım, ihtiyacım olanı aldım.

Orgazmımı kovalarken bacaklarım titremeye başladı ve sonra... bir yalamayla daha kaslarım gerildi ve yüzünün her yerine boşalıyordum.

İnledi ve yalamaları ateşlendi. Beni ağzına aldı, sunabileceğim her şeyi yaladı ve emdi.

Nefes alabildiğimde sikini kavradım ve ağzıma sokmaya zorladım. "Sen yüzümü tekrar sikerken ben de senin gırtlağını sikmek istiyorum. Bunu yapabilir miyim?
bebek?"

En sevdiğim lolipopmuş gibi şaftını yalarken "Evet," diye inledim.

Ari yavaşça çekildi ve tekrar içeri girdi, beni sikinin üzerinde tutarken başı saçlarımı kavradı. İşi devralması iyi olmuştu çünkü dili ve diğer eli amımın içindeyken konsantre olmama imkân yoktu.

Ellerim onun mükemmel vücudunda gezinirken ağzımı nazikçe sikti, ben rahatladıkça onun hızı da arttı.

"Şu anda çok ateşli görünüyorsun," diye inledi boğazıma öyle bir soktu ki öğürdüm.

Parmaklarım kıçına saplandı, ben onu hevesle emerken kasları dokunuşumun altında kasıldı.

"Koca sikimi yala. O ateşli ağzınla beni boşalt."

Saçlarımı çekiştirirken inledim, hareketleri sertleşti ve sertleşti. Ve sonra sıcak dölleri boğazıma dolup ağzımdan çeneme dökülürken homurdanmaya başladı. O zaman ben de boşaldım, parmakları içime girip çıkarken zevk içimde dalgalanıyordu.

Titreyip beni çekene kadar bir saniye boyunca başını emdim. Ve sonra tamamen tükenmiş bir halde onun üstüne yığıldım.

Dili hala usulca beni yalıyordu ve sonunda başımı göğsüne yaslayacak şekilde beni kaydırana kadar birkaç uzun dakika bu şekilde kaldık.

Sessizce uzanırken tenindeki dövmelerin izini sürdüm.

"Hediyemi *çok sevdiğini* varsayıyorum," diye mırıldandı sonunda ve ben kahkahalara boğuldum, çünkü bir an için her şeyin nasıl başladığını unutmuştum.

Kahkahalarım devam ederken "dick in the box" şarkısını mırıldanmaya başladı ve çenemi yukarı kaldırdı, böylece koyu zümrüt bakışlarına bakıyordum.

"Gülüşünün sesine bayılıyorum, günışığım," diye mırıldandı ve nefesim kesildi.

"Ben de," diye fısıldadım, göğsümde bir sızı vardı, çünkü Ari'den önce hiç gülmemiştim. Ve bu beni her seferinde hazırlıksız yakalıyordu.

Beni usulca öptü ve kırık kalbimdeki çatlaklardan biri daha... onarıldı.

* * *

SNL'deki "kutudaki sik" skecini izlediniz mi? Bana bunu
denemediğini söyle.

Walker: Daha iyi bir soru... Blake beğendi mi? Bu
kişisel bir bilgi, Disney.

Lincoln: O zaman neden bu konuyu açtın?

Konuyu ben açmadım. Skeci görüp görmediğinizi sordum. Siz ikiniz burada sikimi bir kutuya koyduğumu sandınız.

Lincoln:...

Walker: Yanılıyor muyduk?

Ari:...

Lincoln: Umarım uygun büyüklükte bir kutu seçmişsinizdir.

Maximus 5000'in şartlarını biliyorum, altın çocuk. Ona zarar verecek bir şey yapmayacağım.

Walker: Şu anda ne diyeceğimi
bilemiyorum. Lincoln: Ben de emin değilim.

Bir şey söylemene gerek yok. Sadece yaratıcılığımdan etkilenmen gerekiyor.

Lincoln:...

Walker: Tamam, Blake'in beğendiğini varsayıyorum.

OceanofPDF.com

4

OceanofPDF.com

Lincoln

I Arabayı üniversitenin yakınına park etmiş, Monroe'yu almak için bekliyordum. Onsuz uzun bir gün geçirmiştim, ekiple toplantılarda sıkışıp kalmıştım ve onu tekrar kollarıma almak için sabırsızlanıyordum.

Ait olduğu yere.

Sınıfının çıkmasına daha on beş dakika vardı ve içimi çektim, Sınıfa dalıp onu omzuma atsam... ve eve götürsem ne kadar kızacağını merak ederken etrafımdaki binalara bakıyordum.

Muhtemelen çok kızgındır.

Ama öte yandan, bahse girerim makyaj seksi harika olur.

Birkaç dakika daha dikkatimi dağıtmak için Ari'yi aramak üzereydim ki-

Ne. Ne. Sikeyim.

Monroe kaldırımda yürüyordu, her zamanki gibi en sevdiğim ıslak rüyam gibi görünüyordu.

Ama onun yanındaki adamdı - ona çok yakın yürüyen ve gömleğinin altından bakışlar çalan adam, paramın beni cinayet suçlamalarından kurtarıp kurtaramayacağını tartışmama neden oldu.

Monroe el kol hareketleri yapıyor ve bir şeyler anlatıyordu ve Monroe'nun her kelimesi ona bağlıydı.

Şerefsiz.

Yürümelerini izlerken parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı.

Parmağına bir yüzük takmanın beni daha az deli yapacağını düşünürdünüz.

Ama bu konuda yardımcı olacak bir şey olmadığından oldukça emindim. Monroe benimdi. Ve ona elli adım yaklaşan erkeklerden hoşlanmıyordum.

Bazen ben de yakınımdaki kızlardan hoşlanmıyordum.

Çılgınca bir şey yapmadan önce ona kadar saymaya çalıştım. Ama sonra karar verdim... siktir et. Arabadan fırladım ve onlara doğru yürüdüm. "Monroe," diye seslendim, "işte buradasın, bebeğim."

Yanına ulaştım ve kollarımı ona doladım, dudaklarım açlıkla onunkilerle buluştu.

Öpücük çok iyiydi.

Bu öpücük, onun benim olduğunu ve başkasının olmadığını orada bulunan herkese hatırlatmak içindi. Elim kıçına doğru kaydı ve ilk defa kendimi ona bağlayabilmeyi dileyerek sıktım.

Monroe bir an şaşırmış gibi göründü ama öpücüğüme hemen karşılık verdi. Bir an için mağara adamı gibi davranmamın bir nedeni olduğunu unuttum... Eve gidip sevişmeye hazırdım çünkü onu çok seviyordum.

Dudaklarına karşı derin bir nefes aldım, sadece onun bana verebileceği bir dinginlik damarlarıma yayıldı.

Tam yanımızda bir boğaz temizlendi ve misafirimiz olduğunu hatırladım.

Yanımızda sabırsızlıkla bekleyen şerefsize yan gözle baktım. Gözleri duygularına ihanet ediyordu; kıskançlığı çok açıktı. Bakışları kararmıştı ve bizi izlerken gözlerinde bir kızgınlık titreşimi dans ediyordu.

İsteksizce uzaklaşmadan önce ona göz kırptım ve Monroe'nun bakışlarının bir parça eğlenceyle parıldadığını görünce homurdandım. Ne yaptığımı çok iyi biliyordu.

"Lincoln," dedi gülümseyerek, "Profesör Williams'la tanış. Sana bahsettiğim yaratıcı yazarlık yarışması için yazdığım öyküyü tartışıyorduk."

Ah. *Profesör Williams*. Son zamanlarda Monroe'mla çok fazla bire *bir* görüşme yapması gerekiyordu. Ama nedense bunca zamandır onun kadın olduğunu sanıyordum.

"Profesör," dedim, çenemi kaldırarak ve elimi tokalaşmak için uzatmayarak.

Profesörün tavrı da benimki kadar soğuktu, dudakları kibri ima eden ince bir sırıtışla kıvrılmıştı.

Pislik herif beni görmezden gelerek Monroe'ya cilveli bir tonda hitap etti, sesinde ince bir ima vardı. "Sınıfta görüşürüz, Monroe," dedi, gözleri kızın üzerinde öyle bir geziniyordu ki yumruğumu suratında görmek üzereydi.

Monroe sanki diken üstünde olduğumu hissetmiş gibi elimi tuttu. "Fikirler için teşekkürler, bugün," dedi dikkatini tekrar bana çevirmeden önce usulca.

Çenem gerildi, içimdeki öfke ateşi kabardı. İçimde her zaman kaynayan sahiplenme duygusu taşmakla tehdit ediyordu. Böyle durumlarda mantıklı davranamazdım.

Profesör Williams muhtemelen yakında kovulacaktı.

Çünkü "yaratıcı yazarlık" o pisliğin aklındaki son şeydi.

Arabaya doğru yürümeye başladığımızda Monroe bana gülümsedi ve ben hemen yumuşadım. "Seni özledim rüya kız," dedim, onunkini tutmayan elimle göğsümü ovuşturarak. Bu duyguların içimde ne kadar yoğun olduğunu açıklamak zordu. Benden bir dakikalığına uzak kaldığında bile onu nasıl özlediğimi. Bana kalsa hep yanımda olacak, sonsuza dek bana bağlı kalacaktı.

Bunun delice bir düşünce olduğunun farkına varmamın sağlıklı olduğunu düşündüm.

"Gözlerinizde o çılgın parıltı var Bay Daniels," diye sırıttı Monroe, ona kapıyı açıp binmesine yardım ederken ve her zaman yaptığım gibi emniyet kemerini bağlarken.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, Bayan Daniels," diye düşündüm ve kendime engel olamadığım için dudaklarına bir öpücük daha kondurdum.

Monroe Spotify'la oynadı, ben bizi eve bırakırken günü hakkında sohbet etti. Yol boyunca elimi kalçasında tuttum, onu yalnız bırakamazdım - böyle hissederken olmazdı.

Yeraltı garajına girdik ve çatı katına çıktık.

Çatı katımız, nedense hâlâ ona hatırlatmak zorundayım.

Asansörün kapıları açıldı ama ben onu yerinde tuttum, kollarımı ona doladım ve kendime doğru çektim. "Başka bir Noel sürprizinin zamanı geldi," dedim ona, sertleşmiş aletimi yumuşak karnına bastırırken nefesinin kesilmesine sırıtarak. "Bugün sana Noel ışıklarının m u c i z e s i n i öğreteceğim."

"Bana öğretmek mi?"

"Evet. Noel kahvaltısının mucizelerini çoktan gözden geçirdik. Tüm bu öğretmenlik işine harika bir başlangıç yaptım." Elim bacaklarının arasına kaydı, sadece *benim yapabildiğim* gibi taytının dikişini okşadı. Mükemmel vücudu hakkındaki her şeyi sadece *ben* biliyordum. Ona neyin çığlık attırdığını sadece *ben* biliyordum.

Benimkini.

Kendimi kaybetmiş bir halde onu asansörden çıkardım ve oturma odasında bir çeşit Noel harikalar diyarı kurduğum koridora götürdüm. Pencere duvarının önünde kocaman bir ağaç vardı, o kadar parlaktı ki muhtemelen aydan bile görülebiliyordu. Odanın her tarafına ışıklı çelenkler serpiştirilmişti ve kitap rafları ile sehpanın üzerinde mumlar yanıp sönüyordu.

Monroe'nun şaşkınlıkla odanın etrafına bakmasını izledim.

"Vay canına," diye nefes aldı, eli huşu içinde ağzına geldi. "Bu muhteşem."

"Evet, öyle," diye mırıldandım ona bakarken, güzelliği karşısında tamamen büyülenmiştim. Şu anda benim için onunla ilk tanıştığım zamankinden bile daha güzeldi.

Ve belli ki diğer bütün erkekler de böyle hissediyordu.

Elini bıraktım ve yastıklarla derme çatma bir yatak hazırladığım ağaca doğru yürüdüm.

"Gel buraya," diye homurdandım. Yanaklarının kızarmasını ve alt dudağını ısırmasını zevkle izledim.

"Bu da dersin bir parçası mı... *Profesör*," diye alay etti.

Hay sikeyim. Böyle oynamaya devam ederse kendimi uzun süre kontrol edemeyecektim.

"Evet öyle, Monroe. Dersin üzerinden geçmemiz gereken önemli bir kısmı daha var," diye mırıldandım.

Tam önümde durana kadar yavaşça yürüdü.

"Soyun," diye emrettim, kazağını hemen başının üzerinden çekip dantelli pembe sütyenini ortaya çıkarınca damarlarımda haz dalgaları dolaştı ve neredeyse pantolonumun içine boşalacaktım.

"Siktir," diye fısıldadım, bakışlarım onun mükemmel göğüslerine kilitlenmişti, pembe meme uçları dantelin arasından görünüyordu.

Monroe yavaşça taytını yere itti, ta ki iç çamaşırından başka bir şey giymeden önümde durana kadar.

Uzandım ve göğüslerinden birini sıktım. "Mükemmel, bebeğim. Kesinlikle mükemmel." Nefes aldım... sütyenini koparark açtım ve tüm göğsünü ortaya çıkardım.

"Lincoln!" diye homurdandı. "O sütyeni sevmiştim."

"Sana bir tane daha alırım," dedim dalgınca, dantelli tangasını yırtıp çıkarırken, ta ki her zaman olmasını istediğim gibi önümde durana kadar.

Çıplak.

Ve benimkini.

"Bunun Noel ışıklarıyla tam olarak ne ilgisi var?" diye fısıldadı, pembe allık tüm tenine yayılmıştı. Bacaklarını birbirine sürttü ve amının dudaklarındaki tahrik parıltısını görebiliyordum.

Her şeyi sikip atıyordu.

Kendimi plana sadık kalmaya zorladım ve Noel ışıklarıyla dolu bir bobinin beklediği ağaca doğru birkaç adım yürüdüm. Onları alıp beni merakla izleyen Monroe'nun yanına döndüm.

"Bileklerini uzat," dedim sert bir sesle, kollarını itaatkâr bir şekilde uzatırken memnuniyetim bir kez daha içimi titretti.

Işıkları yavaşça bileklerine ve kollarına sarmaya başladım. Bir halka boynuna, geri kalanı da beline dolandı, ta ki tamamen ışıltılı, parıldayan beyaz Noel ışıklarıyla kaplanana kadar.

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye kıkırdadı ve beni bir saniyeliğine şehvet sisinden kurtardı.

"Hepsi dersin bir parçası, rüya kız," diye mırıldandım ona minderlere uzanması için yardım ederken, çıplak teninden yansıyan pırıl pırıl ışıkların görüntüsüne hayranlıkla bakıyordum.

"Mükemmel bir hediye."

* * *

Monroe

Lincoln bana baktı, yüzünde gördüklerine inanamıyormuş gibi şok olmuş bir ifade vardı. Ben de şu anda çıplak olduğuma inanamıyordum... yavaşça yanıp sönen bir dizi Noel ışığına sarılmıştım.

Gömleğini kaldırıp altın sarısı tenini ve içimi vahşileştiren yontulmuş dövmeli göğsünü ortaya çıkarmasını izledim.

Lincoln'ün tişörtünü çıkarırkenki sırıtışı bana tam olarak ne düşündüğümü bildiğini söyledi... ve sonra piç kurusu ışıkları çekti, böylece tenimi daha da sıktılar.

Profesör Williams'ı kıskanmasaydı bu iş nasıl olurdu diye merak ettim.

Beni bağlamak, her zaman planda var mıydı?

Lincoln'ü tanımak, aslında evet.

Ondaki, bakışlarındaki... vücudundaki değişimi izlerken klitorisim zonkladı - baskın, sahiplenici, alfa-erkek oynamak için ortaya çıkıyor.

Benim baskın, sahiplenici, alfa erkeğim. Ruh eşim.

"Biraz sert olmak istiyorum bebeğim," diye mırıldandı, sesinde bana lezzetli şeyler olacağını söyleyen bir söz vardı. Üzerime diz çöktü ve göğüslerimi sıktı, bunu yaparken bir inilti çıkardı.

"Düşünüp duruyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Sana sahip olma ihtiyacının azalacağını... Birazcık bile olsa." Başını iki yana salladı. "Ama sanırım giderek güçleniyor."

Lincoln aniden bağlı bileklerimi yakaladı, kabaca başımın üzerine doğru hareket ettirdi ve büyük bir eliyle onları daha da sabitledi.

Öne doğru eğilip dudaklarını kulağıma değdirirken avuç içi göğsüme bastırdı, kalbim onun d o k u n u ş u y l a çarpmaya başladı.

"Bu gece sana istediğim her şeyi yapacağım," dedi derin, karanlık bir sesle.

Kendimi o kadar sersemlemiş hissediyordum ki daha eğlence başlamadan bayılacağımdan korkuyordum.

Bacaklarım birbirine sürtündü ve ben onun dokunuşuna bastırdıkça nemin kalçalarımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Bacaklarımı tuttu ve omuzlarına doğru çekti. "Her şey," dedi kabaca, altın rengi bakışları tenimde titremeler yaratıyordu.

Lincoln ışıkları çekti ve ışıklar tenimi, özellikle de boynumu sıkıca sardı. Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Işıkları bacaklarımın arasına gelene kadar hareket ettirdi, yavaşça kıvrımlarımın arasından geçirdi, ampullerden gelen küçük acı iğneleri onun karanlık bakışları altında daha çok bir okşama gibi hissediliyordu.

Onları izledi ve ben de izledim. Işık pembe dudaklarımdan yansıyordu. Kocaman aletini eşofmanından çıkarmıştı ve biz ışıkların tenimde gezinmesini izlerken yavaşça taşaklarından ucuna kadar mastürbasyon yapıyordu.

Lincoln ışıkları yana itti ve öne doğru eğilerek burnunu seksime bastırdı ve içine çekti.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi memnun bir kahkahayla. "Kazanmak için Noel ışıkları."

Dişleri klitorisimi ısırırken haykırdım, keskin bir sızı içimde parladı.

Tepkimden utanmamıştım bile. Lincoln'ün yaptığı her şeyin hoşuma gittiği gerçeğini çoktan aşmıştım.

Bu sahneyi bu yılki Noel kartımıza kesinlikle dahil etmeyecektik - gerçi onlardan herhangi birini gönderecek değildim.

Lincoln bacaklarımı daha da açarak dilinin düz kısmını kıçımdan klitorisime doğru sürükledi. "En sevdiğim, en sevdiğim şey," diye homurdandı tekrar yaparken, daha sert, diliyle her santimimi alıyordu.

İnledim ve yüzüne karşı sürtünmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu, ışıklara uzandı ve onları daha da çekti, bu yüzden hareket etmeyi bırakmaktan başka seçeneğim yoktu.

Dili açıklığımı çevreledi ve sonra vücudum ihtiyaçla kızarırken içeri itti. Burnu klitorisimi dürttükçe ateşim yükseliyor, zevk omurgamı yalıyordu. Başım yastıklara gömüldü ve iniltiler ağzımdan taştı. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvardım.

Kolları bacaklarımın etrafında sıkılaştı, bana karşı daha sert iterken pazıları esnedi, neredeyse umutsuzca içimi yiyordu. Dili tekrar tekrar içeri giriyor, olabildiğince derine sokuyordu. Ve tüm bunlar olurken beni izliyordu, bakışları yüzüme kilitlenmişti.

Kalbim göğsümde sıkıştı. Bana bakışlarını bir türlü üzerimden atamıyordum. Bunca yıl tek başıma iyi olduğumu düşünmüştüm, ruhumun bir parçasını kaybettiğimi fark etmemiştim. Onun gözlerinde gördüğüm ihtiyacın, benimkinde gördüğü ihtiyacın aynısı olduğunu biliyordum. Aynı mükemmel bütünün iki berbat parçasıydık.

"Şu anda gerçekten ateşli görünüyorsun," diye nefes nefese kaldım. Hırladı ve klitorisimi emdi. Daha sert.

Ve hepsi bu kadar sürdü. Tüm vücudum sıkıştı, kalçalarım titrerken içimden bir orgazm fırladı. Ve ona verdiğim her şeyi içti.

Lincoln ayağa kalktı ve tüm altın ihtişamıyla orada durana kadar eşofmanını aşağı itti. Bazen ona bakarken nefesim kesiliyordu. Noel ağacının ve çelenklerin ışıkları onu daha da parlatıyordu, bu yüzden bir fantezi gibi görünüyordu.

Sanki bunların hepsi bir rüyaymış gibi.

Noel ışıklarının uçları tenime batıyordu ve bir kez daha diz çöktüğünde bir his karmaşası içindeydim.

"Sanırım seni becerirken ışıklara bakmanı istiyorum. Arkanı dön." Sesi emrediciydi... talepkâr.

Onun emriyle fışkırdım ve dizlerimin üzerine çökerken kıçım yüzüne gelecek şekilde yuvarlanmaya çalışırken inledi. Kollarım bağlıyken biraz zor oldu.

"Işıklara bak," diye fısıldadı. Ben

de baktım. Gerçekten baktım.

Yumuşak, pırıltılı ışık odayı nazik, rahatlatıcı bir aydınlatmayla yıkıyor, duvarlarda eğlenceli bir gölge dansı yapıyordu.

Odadaki diğer ışıklar kapalı kaldı ve Noel ışıklarının ön plana çıkmasına izin verdi. Şömine usulca çıtırdıyor, havaya sıcaklık dalları gönderiyordu. Işıklara bakarken, yumuşak titreşimleri büyüleyici bir gösteri yaratıyordu. Kendilerine ait bir hayatları varmış gibi görünüyordu, kalbimin atışını yansıtan ritmik bir nabız.

İlk kez odanın arka planda çalan bir tatil melodisinin yumuşak tınılarıyla dolu olduğunu fark ettim ve Lincoln'ün dili kalçalarımdan yukarı doğru inip içimden sızan nemi yalayıp yutarken bakışlarım ışıkların desenlerini izledi.

Kendimi birden Noel ışıklarını SEVER buldum.

Lincoln'ün eli aniden kıçıma çarptı ve içime küçük bir orgazm pompalandı.

"Siktir. Az önce boşaldın," dedi şaşkın bir sesle. Burnu kıvrımlarımda gezindi ve sonra az önce şaplak attığı yanağıma bir öpücük kondurdu.

Olanlara hâlâ hazırlıksız yakalanmıştım ama damarlarımda sıcak, bulanık bir his yayılıyordu. Lincoln başka bir tatmin edici ses çıkardı ve kıç yanaklarımı açtı. Klitorisimden göt deliğime kadar daha uzun yalamalar yaptı. Hala kıvranıyordum, ama lanet olsun, harika hissettiriyordu.

İki parmağını yavaşça içime soktu ve ben yastıkların içinde eridim, ona teslim olurken etrafımdaki çökmekte olan ışıklar rahatlatıcı, büyülü bir parıltı yayıyordu.

"İşte bu. İşte benim iyi kızım." Kalçalarımı kavradı ve ben başka bir yıkıcı orgazma düşene kadar beni acımasızca yedi.

Kıçımı tekrar sıktı. "Çok mükemmel."

Parmağı içimden kaydı ve yerini anında uzun aleti aldı. Aynı zamanda, kordon boynumun etrafında sıkılaşmaya başladı ve soluyabildiğim oksijen miktarını yavaşça kesti.

"İşte böyle, tatlım. Sadece biraz daha sert oynayacağız," diyerek yumuşak bir sesle avucunu omurgama sürterken beni yatıştırdı. Beni içine hapsetti, sikini umutsuzca sokup çıkarıyordu. Oksijen yoksunluğuyla,

dünya dönüyor gibiydi. Sanki alternatif bir gerçeklikteydim, ışıklar etrafımda parıldıyordu. Kordon daha da sıkılaştı ve parmakları kalçalarımı ısırırken nefes nefese kaldım. İçime sertçe girdi ve içimdeki o karanlık yer, sadece Lincoln Daniels'ın doldurabileceği o yer, bana verdiği zevk ve acı karışımını yalayıp yuttu.

İçime girdi, birbirimize çarpan tenlerimizin sesi odayı dolduruyor, hiç hayal edemeyeceğim erotik bir melodi olan Noel müziğiyle birleşiyordu.

Her darbe dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oldu ve eğilip omzumun arkasıyla boynumun birleştiği yeri neredeyse vahşice ısırdı.

"Seni seviyorum. Sen benimsin. Benden başka kimse sana sahip olamaz."

Cevap veremiyordum. Bilinç ve bilinçsizlik arasındaki o ince çizgide ilerliyordum, sert vücudu arkamda çalışırken oksijenim sadece küçük yudumlarla geliyordu, beni dolduruyor, geriyor, bana kimin sahip olduğunu hatırlatıyordu. Eli bacaklarımın arasına daldı ve klitorisime bastırdı, Kasları sırtıma doğru gerilirken beni orgazm olmaya zorluyordu.

Kendi orgazmını kovalarken "Seni seviyorum," diye mırıldandı, ben yastıklara yığılana kadar bana vurdu, içimi parçalayan zevkle kendimi tutamadım.

Kordon tekrar gerildi ve uçuyordum, ben gözden kaybolurken ışıklar etrafımda dönüyordu. Işıltılı Noel ışıkları siyaha dönerken zevk hâlâ titreyen bedenimde dalgalanıyordu.

* * *

Yerde uyandım, Lincoln'ün kolu belimdeydi. Etrafımdaki ışıkları çözmüştü ve Noel ağacının altındaki yastıklara sarılmıştık, şömine alevleri duvarlarda titriyordu. Lincoln sırtımda kendi adı olduğuna emin olduğum bir iz bırakıyordu.

"Noel ışıkları hakkında şimdi ne hissediyorsun?" diye mırıldandı.

Az önce olanlardan sonra tek söyleyebildiğim... "Onları seviyorum." oldu.

OceanofPDF.com

5

OceanofPDF.com

Monroe

Özel uçağa tırmandım, Ari'nin "Büyükanne Havayolları" olarak adlandırdığı, delicesine sahiplenici ve kıskanç kocamın sahip olduğu üst düzey seyahat konaklamalarıma adım atarken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Benim için ayarlanmış.

Edna merdivenlerin başında beni bekliyordu, sevimli, yıpranmış yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

Bana bir fincan sıcak kakao uzatırken, "Gemiye hoş geldin hayatım," dedi.

Altmış beş yaş üstü bir grupla seyahat etmenin avantajlarından sadece biri.

Koltuklara giden köşeyi döndüğümde, Ari'nin muhteşem model kız arkadaşı Blake'in deri koltuklardan birinde oturduğunu ve bir yandan kurabiye yerken bir yandan da eğlenerek uçağa baktığını görünce çenem düştü. Gözlerimiz buluştu ve kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Monroe mu?" Blake'in sesi şaşkınlıkla doluydu. "Burada ne yapıyorsun?"

Kekeledim. "Ben... Ben Lincoln'ün New York'taki maçına gidiyorum. Ne-"

Birbirimize daha fazla soru soramadan telefonlarımız çaldı.

Neredeyse aynı anda. İkimiz de onları çıkardık.

Ari seninle mi?

Hayır... ama Blake öyle. Neler oluyor?

"Kahretsin, onu seviyorum," diye mırıldandı Blake, telefonundaki mesajı okurken, Ari'nin ona gönderdiği şey yüzünden yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Bana baktı. "Sanırım bu hafta sonu planladığımı sandığım fotoğraf çekimi yerine seninle New York'a gidiyorum." Blake'in yüzü şaşkındı... ve telefonuna bakarken biraz da endişeliydi. "Görünüşe göre, Ari'nin

Ajansımla birlikte. İkisini de izlemem gerekecek." Başını salladı ve derin düşünceler içinde dudağını ısırdı.

Hiç şaşırmadım. Lincoln'ü ve taktiklerini bildiğim için Ari'nin o kadar farklı olacağına inanmak zor olurdu.

Gerçi Ari, Lincoln kadar çılgın görünmüyordu. Belki bir gün ona bunu soracak cesareti kendimde bulabilirim. Yine de "kelepçe" olayını paylaşacağımdan emin değildim. Ben ve ondan başka kimsenin o zaman neler olduğunu anlayabileceğinden emin değildim.

"Kemerlerinizi bağlayın, canlarım," dedi Edna, sıraya gelip sadece birkaç yudum almış olmama rağmen sıcak kakaomu ağzına kadar doldururken.

Blake yine kıkırdadı ve Edna ona göz kırparak yerine oturmak için öne doğru yürüdü.

Blake emniyet kemerini takarken, "Biliyor musun, bu uçağa ilk bindiğimde Lincoln'ün bir tür 'büyükanne fetişi' olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Homurdandım, tüm vücudum titriyordu. "Sen mi yaptın?"

Uçağın motorları kükrerken etrafımızı işaret etti ve hareket etmeye başladık. "Ari beni bunların hiçbiri hakkında uyarmadı, sadece beni uçuşa hazırladı ve aniden kurabiyelere, gri saçlara ve büyükannelere doğru yürüyordum."

O kadar çok gülüyordum ki gözlerim yaşarıyordu. Telefonum çaldı ve aşağıya baktım.

Neden bu kadar çok gülüyorsun?

Bu beni daha çok güldürdü, sesimde bir delilik vardı çünkü tabii ki telefonumdan beni izleyebilmek için uygulamasını devreye sokmuştu. Ses çalışmıyor olmalıydı ve eminim bu onu çıldırtıyordu.

Zaten olduğundan daha deli.

Ruhumun diğer yarısını keşfedip bunun farkına varana kadar deli olduğumu hiç bilmiyordum.

Ben: Blake senin büyükanne fetişin olduğunu sanıyordu. Lincoln: Siktiğimin Ari'si. Onu uyarmasını söyledim! Yine homurdandım.

Ben: Ari kız arkadaşını senin deli olduğun konusunda tam olarak nasıl uyarıyor? Ben: Düzeltme. "Biraz "ı çıkar, sadece "deli" kalsın.

Lincoln: Sadece sana şaplak atmamı istiyorsun, değil mi?

Ben: Evet, baba.

Lincoln:...

Göz kırpma suratını takın.

Lincoln: Teşekkürler için yapmak Ben Sert. Açık ve uçak. ile Takım arkadaşlarım.

Ben: Hizmet edebildiğime sevindim.

Lincoln: Sadece o güzel kıçını New York'a götür. Ben: Lütfen de.

Grrrr.

Lincoln: Seni seviyorum, rüya kız.

Blake'in bana deliymişim ya da kabaymışım gibi bakmadığını görünce rahatlayarak başımı kaldırıp baktım, çünkü çoğu zaman kendimi bulduğum Lincoln diyarına dalmıştım.

Kendi telefonuna bakıyordu, yüzündeki yumuşak gülümsemeye bakılırsa muhtemelen Ari'ye mesaj atıyordu.

Lincoln ve Ari'nin takımlarından çalabildikleri zamanlarda Blake'i yavaş yavaş tanımaya başlamıştım. Çok güzeldi. Aslında hayatımda gördüğüm en güzel kızlardan biriydi. Ve sırf Ari onu sevdiği için bile onu sevebilirdim. Yine de son birkaç ayda onu tanıdığım en tatlı, en şefkatli kadınlardan biri olarak buldum. Ayrıca Ari'nin şapşallığıyla bir şekilde mükemmel uyum sağlayan büyüleyici bir mizah anlayışı vardı. Çok fazla arkadaşım yoktu. Onlara ayıracak zamanım da yoktu, Lincoln ve ben kendi küçük dünyamızda var olduğumuzdan beri. Ama bizim için aile gibi olan küçük bir ekibimiz vardı. Ve Blake de artık Ari'nin ekibine katılmıştı.

Blake ve ben derslerim ve onun yaptığı bazı kampanyalar hakkında sohbet ettik ve erkeklerin sezonunun nasıl gittiğini konuştuk.

Ari'nin takımda olmaması Lincoln için gerçekten zor olmuştu. Ama Ari'nin gelecek sezon Blake'le birlikte Dallas'a döneceğinden çok emin görünüyordu.

Ve evet, bu bağlamda "kilitle "nin ne anlama geldiğini sormuştum... çünkü Lincoln'den asla emin olamazsınız.

Cevabı muğlaktı.

Blake'e baktığımda, Ari her ne yapıyorsa çok iyi yapıyordu. Onunla barda tanıştığım o ilk gece gözlerinde perili bir bakış vardı. Ve şimdi, sadece birkaç ay sonra, o bakış neredeyse kaybolmuştu.

Ona bu kadar bağlı hissetmemin bir başka nedeni de buydu... Lincoln'den önce de gözlerimde o lanetli bakış vardı.

Telefonum çaldı.

Seni çok özledim. Ben: Ben
de.

Birini böyle özleyebilmek çılgınca bir şeydi. Lincoln ve ben birbirimizden bıkmadık. Bazen birbirimizden bir dakika uzak kalmamız gerektiğini düşünürdüm... bunun sağlıklı olacağını.

Ama Lincoln bunun neden iyi bir fikir olmadığına beni her zaman çabucak ikna ederdi. Sonra Mabel çay servisiyle geldi. Eminim ki çoğu uçuş -özel bile olsa- çay servisi yoktu. Ama Mabel ve Edna her uçuşta bu konuda çok ısrarcıydılar.

"Ruhuma iyi geldi" ya da buna benzer bir şey.

Mabel bugün her zamanki kazak ve etek üniforması yerine üzerinde "Miyav Noel - Ben Kedi Şenliğiyim" yazan bir Noel kedisi kazağı giyiyordu. Blake'e hızlıca bir göz attığımda, Mabel'a bakarken yüzünde beliren geniş sırıtışa bakılırsa o da benim kadar eğlenmişti.

Çay arabasından aldığı Noel temalı porselenlere dumanı tüten çayı doldururken, "Bu elmalı tarçınlı çayın yanına biraz şekerli kurabiye hazırladık, canlarım," dedi.

Edna, Mabel'ın yanından geçerek bize bir tepsi süslü Noel kurabiyesi uzattı. Kurabiyelerin kendileri, canlı kırmızı ve yeşil krema ile titizlikle buzlanmış, kar taneleri, şeker kamışları ve neşeli Noel Babaların karmaşık tasarımlarını oluşturan çeşitli şekillerdeydi. Şekerli kaplama üstte parlıyordu.

Ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Bir
an için bir anı aklıma geldi.

Yedi yaşındaydım ve ilkokulumda Noel zamanıydı. Bayan Rawlings, her biri kırmızı ve yeşil krema ile güzel bir Noel ağacı şeklinde olan bu harika şekerli kurabiyeleri dağıtmıştı. Elimde tatil sihrinin küçük bir parçası gibi hissetmiştim.

Diğer çocuklar heyecanla kurabiyelerini kemirirken, ben kendiminkini saklamaya karar verdim. Eve döndüğümde annem için özel bir ikram olacaktı. Kurabiyeyi nazikçe bir peçeteye sardım ve kırılmamasına dikkat ederek küçük sırt çantamın içine soktum.

Sonunda küçük, hüzünlü dairemizin kapısından içeri girdiğimde beklentiyle dolup taşıyordum. Annem oradaydı, ama çok sık gördüğüm bir durumdaydı, havada ağır alkol kokusuyla kendi dünyasında kaybolmuştu.

"Anne," diye fısıldadım, parmak uçlarımda yaklaşırken kalbim heyecanla çarpıyordu, "Sana Noel kurabiyesi getirdim."

Bana döndü, gözleri odaklanmamış ve bulanıktı ve bir an için orada olduğumu bildiğinden bile emin değildim. Ama sonra ani, umursamaz bir hareketle kurabiyeyi elimden kaptı, kahkahası daha çok acımasız, alaycı bir kıkırdamaya benziyordu.

Hızlı, yürek burkan bir hareketle o güzelim kurabiyeyi yere fırlattı. Milyonlarca kırıntıya ayrıldı, şenlikli şekli yok oldu ve kalbim de onunla birlikte paramparça oldu.

Elim tepsiden uzaklaştı, iştahım aniden kesildi.

"Biliyor musun, bunu özellikle senin için yaptım, tatlım," dedi Mabel tatlı bir sesle, uzanıp Edna'nın tuttuğu tepsiden bir Noel ağacı aldı. Ağacı elime tutuşturdu ve ben de ağzıma götürmeden önce üzerindeki kırmızı ve yeşil kremaya birkaç saniye baktım.

Lincoln'ün bu Noel'de bana yaptırdığı diğer her şey geçmişimin karanlığını silmek için sihir gibi işe yaramıştı.

Belki bu da olur.

Kurabiyeden bir ısırık aldım. Tatlı, tereyağlı lezzet ağzımı doldurdu ve cennetten küçük bir parça gibiydi. Mabel bunun eski bir aile tarifi olduğunu ve Edna'yla paylaşmaya karar verdiğini anlatıp duruyordu.

Edna, iğneleme fırsatını asla kaçırmayan biri olarak, dayanamadı. "Ah, evet," dedi sinsi bir sırıtışla, "Ama tarifte birkaç iyileştirme yaptım. Bu yüzden şimdi çok daha iyi."

Kadınlar kurabiye tarifi üzerinde tartışmaya başlayınca Blake kahkahalara boğulmaktan kendini alamadı.

Ben de gülümsemekten kendimi alamadım ve kurabiyeyi mideye indirdim. Çok lezzetliydi ve kulübedeki sevgi ve kahkaha bulaşıcıydı. O anda, etrafım bu kadınlarla çevriliyken... birden kendimi çok daha iyi hissettim.

Belki şekerli kurabiyelerin de mahvolması gerekmiyordu.

OceanofPDF.com

W

OceanofPDF.com

Blake

Uçak New York'a doğru alçalmaya başladığında, duygularım karmakarışık bir halde bakışlarımı pencereden ayıramıyordum. Şehir altımda uzanıyordu, ışıkların ve ışıltının geniş, ışıltılı bir alanı.
anılar, hem heyecan vaat eden hem de acı dolu bir tarihin ağırlığını taşıyan bir yer.

Shepfield'lardan, Clark'tan ve boğucu hale gelen bir hayattan kaçtığımdan beri bu şehre adımımı atmamıştım. Burada yaşadığım anılar neşe ve kederden oluşan karmaşık bir ağ gibiydi ve onları nasıl çözeceğimden emin değildim.

Alnımı soğuk cama yasladım, endişe ve beklentinin karışımının içimi kemirdiğini hissettim. Ari bu geziyle bana sürpriz yapmıştı çünkü geçen hafta ona Noel için New York gibi bir yer olmadığını, New York'ta özlediğim tek şeyin bu olduğunu söylemiştim. Bana ne istersem vermeye çalışıyordu, tıpkı her zaman yaptığı gibi.

Ancak geçmiş, solmayı reddeden bir gölge gibi hâlâ üzerimdeydi. Şehrin ikonik ve nefes kesici silueti, geride bıraktığım her şeyi sürekli hatırlatıyor gibiydi. Bir zamanlar sokakları dolduran konuşmaların, kahkahaların ve gözyaşlarının yankılarını neredeyse duyabiliyordum.

Uçak alçalmaya devam ederek beni pek çok yönden şekillendirmiş olan şehre yaklaştırdı - daha iyisi için değil. Tanıdık simge yapılar belirdi: yükselen gökdelenler, kalabalık caddeler ve Times Meydanı'nın parıldayan ışıkları.

Derin bir nefes aldım ve üzerime ikinci bir deri gibi yapışan endişeyi bir kenara itmeye çalıştım.

Uçağın tekerlekleri yere değdi ve Monroe heyecanla koltuğunda zıpladı. Ben de heyecanlıymış gibi davrandım. Bu yolculuğu ne onun ne de başkası için mahvetmek istemedim.

Bu fırsatı kucaklayacağıma dair kendime sessiz bir söz verdim. Ari benim süpermenimdi. O yanımdayken her şeyin üstesinden gelebileceğimden emindim.

Geçmişimin hayaletleri bile.

Edna ve Mabel'a veda ettik ve uçaktan indik. Kısa bir yürüyüş mesafesinde bizi bekleyen şık, siyah bir limuzin vardı.

Limuzin öğleden sonra güneşinde parıldıyor, cilalı dış yüzeyi etrafımızdaki canlı şehir manzarasını yansıtıyordu. Şoför, tabii ki bir kadın, şık siyah bir takım elbise giymiş, açık kapının yanında durmuş, bizi sıcak bir gülümsemeyle karşılamaya hazırdı.

Limuzinin pelüş iç kısmına tırmandık ve bizi rahatça saran yumuşak deri koltuklara gömüldük. Deri ve cilalı ahşap kokusu havayı doldurarak zenginlik hissini arttırdı. Renkli camlar bizi dışarıdaki kalabalık dünyadan koruyor, şehrin kaosunun ortasında bir mahremiyet kozası yaratıyordu.

"Buna asla alışamayacağım," dedi Monroe huşu içinde, şoförün kapıyı kapatmadan önce uzattığı köpüklü elma şarabı bardaklarını kabul ederken. Ari bana çok fazla içki içmediğini söylemişti, o yüzden elma şarabı mantıklı gelmişti. Yine de benimki şampanya olduğu için minnettardım. Şu anda biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

"Neye alışmak?"

"Bu," diye gülerek etrafını işaret etti. "Bir limuzindeyim... Özel bir uçaktan indikten sonra. Süslü bir bardaktan içiyorum. Zengin hokey oyuncusu kocamı binlerce kişinin önünde izlemeye gidiyorum. Bu... gerçeküstü." Cümlesinin sonu bir fısıltı olarak çıktı.

Daha da yaklaştım ve bir kolumu ona doladım. "Bu harika bir şey, değil mi? Ne kadar şanslıyız?"

Sırıttı. "Evet. Müthiş bir şey."

Manhattan'dan geçerken içkilerimizi yudumladık. Kafamda milyonlarca anı.

Yüksek gökdelenler gökyüzüne uzanıyor, cam cepheleri güneş ışığını göz kamaştırıcı bir şekilde yansıtıyordu.

Sarı taksiler trafiğe girip çıkarken, yayalar kendi dünyalarında kaybolmuş bir halde kaldırımlarda koşuşturuyordu. Empire State'in yanından geçtik.

Binası ve Central Park... hepsi de öğleden sonrasının altın ışığıyla yıkanıyordu. Burada L.A.'dekinden farklı bir enerji vardı, sürekli bir canlılık,
kalp atışları içime işledi.

Ve sonra onu gördüm. Metropolitan Müzesi.

Bu manzara beni bir gelgit dalgası gibi vurdu. O günün, o merdivenlerden koşarak inişin anıları hızla geri geldi ve o andan beri hayatımın ne kadar değiştiğini neredeyse anlayamıyordum.

Tek bir kararın, netlik ve çaresizlik anında söylenen tek bir sözün dünyamı tamamen yeniden şekillendirmesi inanılmazdı.

Met'e bakarken, Clark'a evet dediğim alternatif gerçekliği düşünmeden edemiyordum. Şu anda hayatta olur muydum? Yoksa çoktan boğulmuş, içine hapsolduğum dünya tarafından tüketilmiş olur muydum?

"Blake... iyi misin?" Monroe fısıldadı, yeşil gözleri bana bakarken geniş ve duygusaldı.

Ona bir gülümseme verdim, ama düz hissettirdiğini biliyordum. "Burada çok fazla anı var. Tabiri caizse bir sürü iblis."

Başını salladı, düşünceli görünüyordu. "İblisler hakkında her şeyi biliyorum. Bu sezon kendimden birkaç tanesini fethediyorum... tüm sezonları." Monroe elimi sıktı ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Bir arkadaşa sahip olmak güzeldi.

* * *

Limuzin Lincoln'ün oynadığı arenanın arkasına yanaştı ve şoför kapıyı bizim için açmak üzere indi. O daha kapıya ulaşamadan, kapı çekilerek açıldı ve karşımızda Ari duruyordu. Hemen içeri uzandı ve beni dışarı çıkardı, kollarında salladı ve yüzünü boynuma gömdü. Vücudu sanki yoksunluk içindeymiş gibi titriyordu ve ben tam da ihtiyacı olan vuruştum.

"Lanet olsun. Seni özledim. Seni özledim. Seni özledim," diye homurdandı ve dudaklarıma bir öpücük kondururken beni kendisine yapıştırdı.

"Merhaba," diye gülümsedim ağzına karşı. "Ben de seni özledim." Artık ona karşı savunmasız olmak o kadar da zor gelmiyordu, bana her şeyini verirken değil. Her gün. "Ama neden bizimle uçmadın, kafam karıştı."

Alay etti ve beni isteksizce vücudundan aşağı kaydırmadan önce kolları bir kez daha etrafımda sıkılaştı. Geç de olsa Walker'ın

Birkaç adım ötede durmuş, elleri cebinde, bizi izlemiyormuş gibi yaparken sevimli bir şekilde garip görünüyordu. "Bunun için 'Altın Çocuk'a teşekkür edebilirsin," dedi iç çekerek arkamdaki Monroe'ya el sallarken.

"Aman Tanrım. Kocam şimdi ne yaptı?" Monroe yanımıza gelirken sahte bir öfkeyle konuştu.

"Linc, Monroe ile uçağa onsuz binerse 'Küçük Ari'yi bedensel zarar vermekle tehdit etti," diye yardımcı oldu Walker.

Çenem düştü. Ama Monroe... hiç şaşırmış gibi görünmüyordu.

Ari'nin tüm vücudu bana karşı titriyordu.

"Benimle uçakta olup olmadığını neden merak ettiğini soran mesajıma cevap vermemesinin nedeni de bu olmalı."

"Ona uçakta senin yanında otururken çekilmiş fotoşoplu bir fotoğrafımı gönderdim." Ari şimdi eğilmişti, çok güldüğü için kendini kontrol edemiyordu. "Beni kelimenin tam anlamıyla elli milyon kez aradı. Sonra da emin olmak için Mabel ve Edna'yı aradı."

Walker, Ari'ye ya da Lincoln'e başını sallıyordu. İkisi de şu anda kafa sallamayı gerektiriyordu.

Ari doğruldu ve gözlerini sildi. "Bu çok iyi. Hayatımızın geri kalanında Monroe konusunda ona tam anlamıyla işkence edebilirim. Sen vermeye devam eden bir hediyesin, kankam," dedi ve Monroe'nun başını bir köpek yavrusuymuş gibi okşadı.

Monroe gözlerini devirdi ve burnunu sevimli bir şekilde kıvırdı. "O beni aramaya gelmeden içeri girelim." Arenaya doğru yürüyüşüne bakılırsa o da Lincoln'ü görmek için sabırsızlanıyordu.

Ari tekrar elimi tuttu ve beni kendisine doğru sürükledi.

"Biliyorsun, o uçakta seninle birlikte olurdum, altın çocuk bir yana, ama sen ve Monroe'nun biraz kız kıza vakit geçirmek isteyebileceğinizi düşündüm. İyi vakit geçirdiniz mi?"

"Gerçekten de öyle," dedim ona karşı eriyerek. "Monroe bir bakıcı."

"Mmmh, sen de bir bakıcısın," diye mırıldandı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

bir yerde gizlice sevişebilir miyiz diye düşündüm.

Bir boğaz temizlendi ve ikimiz de Walker'ın orada durduğunu görmek için arkamıza baktık. "Beni tüm üçüncü tekerlerin en üçüncüsü gibi hissettirmesek olmaz mı?" diye homurdandı.

Ari kıçımı tokatladı. "Disney, ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Bağımlıyım. #sorrynotsorry."

Walker içini çekti ve başını salladı. "Bunun için kayıt yaptırdım."

Ari daha sonra *onun* k ı ç ı n a bir şaplak attı. "İçeri gir, Disney. Ve kendine bir ruh eşi bul."

Walker'ın yüzü düştü. "Evet, evet.

Evet." Ama bu konuda heyecanlı

görünmüyordu.

* * *

Monroe

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarıyordu Ari bana. Şu anda koltuklarımızın bulunduğu yerin dışındaki koridorda dizlerinin üzerindeydi. Beni en azından bir devre onun formasını giymeye ikna etmeye çalışıyordu.

"Ölmek mi istiyorsun?" Blake ve Walker kahkahalar atarken ben de bir şeyler söyledim.

"Muhtemelen. Ama k o n u m u z bu değil. Buna ihtiyacım var. Walker'ın buna ihtiyacı var.

Kankan Blake'in buna ihtiyacı var."

Walker ellerini önünde birleştirdi. "Bunun bir parçası *olmadığımın* kayıtlara geçmesini istiyorum."

Ari gözlerini öyle dramatik bir şekilde devirdi ki neredeyse kaybolacaklardı. "Tabii ki bunun bir parçası olmak istemiyorsun Disney, seni küçük ahmak."

"Sadece Lincoln'ün bana kızmasını istemiyorum."

"Sigh. Tamam. Lincoln'e senin bu işin bir parçası olmadığını söyleyeceğim."

"Ölürsen bunu nasıl yapacaksın?" diye takıldı Blake.

"Kesinlikle," diye ciddiyetle başımı salladım.

"Monroe. Noel için tek istediğim bu," diye yalvardı Ari... her nasılsa hâlâ dizlerinin üzerindeydi.

Bir sürü insan bize bakıyordu ve ben utanmaya başlamıştım.

"Önümüzdeki beş yıl boyunca!" diye daha yüksek sesle söyledi ve daha fazla insanın bakmasına neden oldu.

"İyi," diye tısladım. "Sadece kalk!"

Ari usulca ayağa kalkarken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Teşekkür ederim."

"Artık *kanka* değiliz," dedim ona.

"Lütfen. Ben sevilesi biriyim. Sen ve Lincoln beni seviyorsunuz." Blake'i yanına çekti. "Onlara sevilebilir olduğumu söyle."

"Çok sevimlisin," diye mırıldandı, gözlerinde kalpler vardı.

Çok şirin.

"Ben buradayım," diye inledi Walker.

"Farkındayız kardeşim," diye tersledi Ari ve ona bir öpücük gönderdi.

Ari'nin eski Dallas formasını giyerken iç çekerek, "Hadi içeri girelim," dedim.

Tribünlere doğru yürüdük ve koltuklarımızın bulunduğu ikinci sıraya doğru ilerledik.

Taze kesilmiş buzun keskin, neredeyse metalik kokusu havada asılı duruyordu. Pisti çevreleyen ahşap tahtaların topraksı tonlarına karışıyordu. Buzda kayan patenlerin sesleri bizi karşıladı, keskin, ritmik tıslamalar arenada yankılandı. Kalabalığın mırıltısı havayı dolduruyordu, sürekli bir beklenti ve heyecan uğultusu. Genç ve yaşlı taraftarların sesleri, tezahürat ve sohbet korosunda birbirine karışıyordu.

Daha önce hiç hayal etmediğim bu dünyanın bana bu kadar tanıdık gelmesi inanılmazdı.

Lincoln'ün bakışları benimkilere kilitlendi ve içimde kelebekler uçuşmaya başladı. Elimi uzatıp ona dokunma dürtüsü göğsümde davul gibi çalıyordu. Bana bakışlarına bakılırsa o da aynı şekilde hissediyordu.

Ayrı kaldığımız birkaç saat içinde bile onu özlemiştim.

Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu.

Ve bunun hiç değişmeyeceğini düşünüyordum.

Beni işaret etti ve sonra ellerini kalp işareti yaparak kaldırdı. O ilk maçtan beri her maçta yaptığı gibi.

Koltuğumda kıpırdandım ve Blake yanımdan bana bilmiş bir bakış attı Ben.

Isınma hareketleri bitti ve Lincoln buzun ortasına dizildi.
Ritmik bir tempo, gözlerinde acayip ateşli bir vahşet. Arenanın ışıkları tepede pırıl pırıl parlıyor, tertemiz buz yüzeyini aydınlatıyordu.

Hakem pakı bıraktı ve bir anda oyun başladı. Sopaların çarpışması, bıçakların buza keskin bir şekilde sürtünmesi ve vücut kontrollerinin kusursuz gümbürtüsü arenada yankılandı ve kalabalığın içinden yükselen bir enerji dalgası yarattı.

Oyun nefes kesici bir hız ve hassasiyetle gelişti. Oyuncular tarafsız bölgede dolanarak pakı nokta atışı isabetle pasladılar. Kaleye atılan şutların her birine seyircilerin toplu nefes alışları eşlik etti. Kaleciler muhteşem kurtarışlar yaptı ve

Kalabalık, her kıl payı kurtuluşta, her kaçışta ve panolar boyunca her gök gürültülü vuruşta inledi ve tezahürat yaptı.

Lincoln nihayet rakip takımın savunmasını yarmayı başardığında ilk periyodun sonuna gelmiştik. Pakı ustalıkla manevra etti, sopası havayı yararak geçti ve sonra Lincoln bileğinin bir hareketiyle pakı serbest bıraktı.

Havada süzüldü, kimsenin aklında şüphe bırakmayan mükemmel bir atıştı.

Disk içeri giriyordu.

Top kalecinin savunmasını aşıp ağlara gitti.

Kalabalık tezahüratlarla patladı ve ben ayağa fırladım, kalbim heyecandan ve adamımla gurur duymaktan çarpıyordu.

"Yala Conroe," diye bağırdı Walker ve Ari etkilenmiş bir şekilde ona baktı. "Disney, bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"O adamdan nefret ediyorum. Geçen yıl birbirimizle oynamadan önce internette bana karşı atılan gollerin montajından oluşan bir video paylaştı. Siktiğimin dangalağı," diye söylendi gömleğini kaldırırken.

Ari de yüzünde kocaman bir sırıtışla onu takip etti ve ben de dönüp göğüslerine boyanmış olan şeye baktım.

Ari'nin göğsünde "We Love You", Walker'ın göğsünde ise "Golden Boy" yazıyordu.

Kameralar Walker ve Ari'nin mükemmel göğüs ve karın kaslarını tarayıp Jumbotron'da göründüklerinde kalabalıktaki kadınlar tamamen çılgına dönerken homurdandım.

Kalabalık aniden sessizleşti ve ben de bir şey olup olmadığını anlamak için buza baktım. Sadece Lincoln'ü gördüm.

Formasını yırtmıştı ve hokey eldivenleriyle orada duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Bana bakarken yüzü hiç eğlenmiyordu ve ben donup kaldım.

"Görünüşe göre Linc senin formanı fark etmiş," diye fısıldadı Blake.

Ben.

"Sanırım haklısın," diye cevap verdim, gözlerimi gözlerimden ayıramıyordum.

Lincoln.

Önümüzdeki cama doğru kaydı ve cama vurarak bir sürü f-bombasıyla dolu bir tirat attı. Bakışları, yüzünde o güne kadar gördüğüm en büyük sırıtış olan Ari'ye kaydı ve boynuna doğru bir kesme hareketi yaptı.

"Seni öldüreceğim," diye mırıldandı.

İçimi çektim. "Harika. Şimdi onu NHL'den attıracaksın çünkü az önce seni ulusal televizyonda tehdit etti."

"Hayır. İnsanlara bir gösteri sunuyoruz. Ve büyük adamlar her zaman gösteriyi sever," diye homurdandı, biz Lincoln'ün kendini kaybetmesini izlemeye devam ederken.

Lincoln yedek kulübesine doğru kaydı ve formasını bir asistana fırlattı, bunu yaparken de beni işaret etti. Asistan sanki kıçı yanıyormuş gibi merdivenleri tırmanıp bana formayı uzatırken ben orada utanç içinde duruyordum.

"Lütfen işimi kaybetmeden önce bunu giy," diye yalvarırken alnında soğuk arenaya yakışmayan bir ter damlası belirdi.

Lincoln bir şekilde başka bir forma bulmuştu ve onu giyerken o da kayarak beni izliyor ve giydiğimden emin oluyordu.

Uzun kollu üstümden Ari'nin formasını aceleyle çıkarıp Lincoln'ünkini giyerken bir an bocaladım. Kumaş tenime y e r l e ş i r yerleşmez minnettar asistan koşarak sıraya geri döndü.

Kalabalığın tezahüratları forma giyilir giyilmez patladı ve görünüşe göre Ari haklıydı... bir şovu seviyorlardı, çünkü daha önce olduklarından daha da yüksek sesle konuşuyorlardı.

Lincoln başını salladı ve oyuna başlamak için geri kaymadan önce "Seni seviyorum" dedi.

"Eğer Lincoln seni öldürmezse, ben seni ö l d ü r e c e ğ i m," diye tısladım Ari'ye. Jumbotron *hâlâ* üzerimizde olduğu için sözlerimi saklamak için elimi ağzıma götürdüm.

Ari Blake'i kendine çekti ve güldü. "Lütfen. Hayatının en iyi seksini yaşayacağından emin oldum. Ben bir kahramanım."

"Benim bununla hiçbir ilgim olmadığını bildiğinden emin olun!" Walker paniklemiş bir sesle ekledi.

Ve hepimiz güldük.

OceanofPDF.com

7

OceanofPDF.com

Lincoln

I onunla oynuyordu.

Ama bu ikimize de işkence ediyordu.

Oyunun geri kalanında soğukkanlı davranmak için tüm kontrolümü kullanmam gerekti.

Ve şimdi yemeğe giderken.

Ari'nin anlattığı hikayeyi dinliyormuş gibi yaparken elim onun kalçasındaydı.

parmağım yavaşça santim santim yukarı doğru okşuyordu.

Yanımda otururken vücudu gergindi, bakışları sürekli bana doğru kayıyor, ne zaman harekete geçeceğimi merak ediyordu.

Ona işkence etmek zorundaydım... en azından biraz.

Bir keresinde ona başka bir adamın formasını giyerse onu öldüreceğime söz vermiştim.

Ne yazık ki bu durumda... O pisliği sevdim.

Ya da belki Ari'yi öldürmemek için kendimi kontrol edebilirdim çünkü onun Blake'e ne kadar takıntılı olduğunu biliyordum.

Aklının alamayacağı kadar takıntılıydı.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi, hikâyesine devam ederken bana göz kırptı.

Onu öldüremezdim. Ama bir daha oynadığımızda muhtemelen onu sakatlayacaktım... en azından biraz.

Saçının bir parçasıyla oynadım, onu arkadan becerirken yumruğumun etrafına sardığımı hayal ettim. Yerimde kıpırdandım çünkü sikim aniden taş gibi olmuştu.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Ari onu oturduğu yerden kucağına kaydırırken Blake sordu.

"Mmmh, New York'ta en sevdiğin şık akşam yemeği hangisi, günışığım?" diye mırıldandı, saçlarına sokularak.

Onu böyle görmek hâlâ biraz tuhaftı. Blake'e karşı davranışları geçmişte herhangi birine karşı davranışlarından tamamen farklıydı. Onlar bir hiçti ve Blake de ona öyle davranıyordu; yanlış bir fikre kapılmasınlar diye soğuk ve mesafeli. Blake'e ise her şeyiymiş gibi davranıyordu.

Bu duyguyu anlayabiliyordum.

"Yo Disney, biraz "Noel Ağacı Çiftliği" çalabilir misin? Biraz havamdayım... Tay Tay."

Walker yolculuk boyunca müziği yönetiyordu ama şu ana kadar çoğunlukla Ari'nin en sevdiği şarkıları çalıyordu.

"Peki ya "Tis The Damn Season"?" Walker bazı şarkılar arasında gezinerek sordu.

"Bu bir Noel şarkısı mı?" diye sordu Blake. "Biraz iç karartıcı." "Bu

var olan en iyi Noel şarkısı," dedi Walker hayretle.

"Tamam," dedim yavaşça. "Bana sevişmediğini söyle, ama sevişmediğini söylemeden."

Walker elini ağzına götürmeden önce bana hırladı. "Özür dilerim! Öyle demek istemedim," dedi çılgınca.

Bayan Swift iç karartıcı "Noel" şarkısını çalmaya başladığında bir an sessizlik oldu... ve sonra hepimiz kahkahalara boğulduk.

Tam o sırada St. Regis göründü ve Blake büyük ay gözleriyle Ari'ye bakmadan önce nefesini tuttu. Monroe ilgiyle pencereden dışarı baktı, muhtemelen bu kadar büyütülecek ne olduğunu merak ediyordu. Kızım pahalı şeyler konusunda hâlâ oldukça saftı ve bu gece ona bu deneyimi yaşatmak çok eğlenceli olacaktı.

Monroe'nun limuzinden inmesine yardım ettim ve bacaklarına baktığını gördüğüm kapıcıya bir bakış attım. Yüzü kızardı ve hızla gözlerini kaçırdı. Bakmak istediği için onu suçlamıyordum ama bunun olmasına izin vermeyeceğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Monroe'ya -benim *Monroe*'ma- baktığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Her kıvrımını saran, vücudunun zarif hatlarını vurgulayan dar, kıpkırmızı bir elbise giymişti. Uzun, ipeksi saçları sırtından aşağı dökülüyor, narin yüz hatlarını çerçeveliyordu. Parmaklarım o elbiseyi yırtıp atmak için kaşınıyordu ve bu durum jarse olayıyla birleşince şu anda kendimi biraz vahşi hissetmeme neden oluyordu.

"Aşağı çocuk," diye mırıldandı Ari yanımdan geçerken.

Ona homurdandım ve o da homurdandı.

"Nick Soto," diye mırıldandım nefesimin altında, sertleşmiş aletimin şef garsonu korkutmadığından emin olmak için kendimi Los Angeles'ta çalan havuç tepeli trolü düşünmeye zorladım.

Ama sonra Monroe bana gülümsedi ve sıçmıştım.

"Az önce Soto mu dedin?" Walker şaşkın şaşkın bana bakarak sordu.

Elimi yüzüme sürdüm, ona bir hokey sopasıyla vurmak istiyordum. "Merak etme Disney. Beni yanlış duymuş olmalısın."

"Hayır, sanırım ben de öyle duydum," dedi Ari masumca. "Yine Soto'yu mu hayal ediyorsun, altın çocuk?"

Monroe'yu tutmayan elimle onları terslerken, "İkinizden de nefret ediyorum," diye homurdandım. Otelin ünlü yemek mekânı Astor Court'a doğru ilerlerken kahkahaları büyük lobi boyunca bizi takip etti.

Restorana girdiğimizde bir hostes bizi cilveli bir gülümsemeyle karşıladı. İçimi çektim ve ilgilenmediğimi anlayana kadar ona ters ters baktım. Monroe'nun yüzü ona baktığımda şaşkındı ama artık kadınlar üzerime geldiğinde sinirlenmiyordu.

Her şeyimi verdiğimi, ondan başka kimsenin var olmadığını biliyordu. Tanrı aşkına, sikime onun adını yazdırmıştım. Bana sahipti.

Masamıza yönlendirildik. Ortam her zaman olduğu gibi kusursuzdu; bembeyaz çarşaflar, pırıl pırıl gümüş takımlar ve mum ışığını yakalayan kristal kadehler.

"Burası güzel bir yer," diye fısıldadı Monroe sandalyesini iterken.

"Yemeklerin tadına bakana kadar bekle," diye fısıldadım.

Tereyağında haşlanmış ıstakoz risotto, kurutulmuş kaburga ve tavada kızartılmış yabani çizgili levrek ile tamamlanan üç çeşit tatil yemeği sipariş ettik ve evet, bu tanımı menüden aldım.

Ari bir kereliğine bile sessizdi, lezzetli yemeği ağzına tıkıştırıyordu çünkü çok güzeldi.

Monroe'nun gülümsemesi odayı aydınlattı, özellikle de meşhur Buche Ispahan yule log ve Grand Marnier panettone ekmek pudingini getirdiklerinde. Gerçi ben tatlıdan pek yemedim...

Çünkü gecenin *aç* olduğum kısmı başlamak üzereydi.

* * *

Monroe

Benimle alay ediyordu.

Ya da belki de bana işkence etmek doğru kelimeydi. Muhteşem bir oteldeydim, neredeyse Bayan Bentley'inkilerle yarışacak yemekler yiyordum... ve bunların hiçbirine konsantre olamıyordum.

Mum ışığının yumuşak parıltısı mükemmel yüz hatları üzerinde oynaşıyor, yüzüne gölgeler düşürerek onu daha da uhrevi bir yaratık, insanlar arasında bir tanrı gibi gösteriyordu.

Sonunda bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştım ve bu oyuna katılmaya fazlasıyla istekliydim.

Ben ıstakoz çorbamın tadına bakmaya çalışırken, sıcak ve alaycı parmakları hafifçe tenime sürtünerek kolum boyunca kışkırtıcı bir yol izledi.

Oturduğum yerde kıpırdandım, soğukkanlılığımı korumak ve lanet yemeğimin tadına bakmak için mücadele ettim. Ama canım başka bir şey çekmeye başlamıştı.

Lincoln Daniels varken kimin yemeğe ihtiyacı var ki?

Diyet kolamdan bir yudum aldım, parmakları yanağımı sıyırırken dudaklarım bardağa değdi. Bardağıma doğru titredim, gözlerim sessiz bir cesaretle onunkilere kilitlendi.

Lincoln baştan çıkarıcı saldırısına devam etti, parmakları şimdi daha aşağıya kayıyor, saçımın bir tutamıyla oynuyordu. Parmaklarının etrafına doladı, hafifçe çekiştirdi ve dudaklarımdan kaçan yumuşak nefesi bastıramadım. Gözleri bana hınzırca parlıyordu.

"Terbiyeli ol," diye bağırdım ama bana göz kırptı.

Yemek ilerledikçe dokunuşu daha da cesaretlendi, eli masanın altından kalçama doğru yol aldı. Parmakları elbisemin kumaşı boyunca dans ediyor, çıldırtıcı derecede yavaş bir yükselişle yukarı doğru ilerliyordu. Her okşayışı kasıtlıydı ve tenimde kıvılcımlar saçıyordu.

Walker'ın anlattığı hikâyeye ilgi duyuyormuş gibi yaptım ama dikkatim sadece Lincoln'ün dokunuşundaydı. Kulağıma doğru eğildi, nefesi kulağımı ısıttı ve fısıldadı, "Ne düşünüyorsun, Monroe? Pirzolayı deneyelim mi?"

Sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve bir iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Her nasılsa masadaki hiç kimse neler olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Şükürler olsun.

Lincoln usulca kıkırdadı, parmakları şimdi iç uyluğumun kıvrımlarında geziniyordu. Nabzım hızlandı ve elimde olmadan yumuşak, özlem dolu bir iç geçirdim.

Akşam ilerledikçe Lincoln'ün küçük oyunu daha da şiddetlendi. Bana enfes yemeğimizden ısırıklar yedirdi, ben tatların tadını çıkarırken parmakları dudaklarıma sürtündü. Her lokma çökmüştü, ama beni daha fazlasını arzulamaya iten onun dokunuşuydu.

Yemek neredeyse bittiğinde sinirlerim bozulmuştu.

Kendimi ekmek pudinginden birkaç ısırık almaya zorladım, ayağım endişeli bir ritimle vuruyor, Lincoln'ün beni daha ne kadar bekleteceğini merak ediyordum.

Sonunda ayağa kalktı ve cüzdanından katlanmış birkaç banknot çıkarıp masanın üzerine attı.

"Gitmeliyiz," dedi dişlerini sıkarak, çaresizliği sonunda dışarı sızmıştı.

Ari bize sırıttı. "Acelen ne? Bundan sonra barda bir şeyler içeriz diye düşünüyordum."

Lincoln elimi tuttu ve beni yerimden kaldırıp masadan uzaklaştırarak, "Geçmemiz gerekecek," dedi.

Üç arkadaşımız bize kıkırdarken, "Hoşça kalın," diye seslendim güçsüzce.

Lincoln asansöre binene kadar tek kelime etmedi. Ve sonra tek yaptığı beni bir köşeye sıkıştırmak oldu, eli yavaşça boğazımı kavradı ve yakınıma eğildi.

"Benim," diye hırladı.

Ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu, nefesim kesik kesik çıkıyordu. Bu çok doğruydu.

* * *

Gece için ayırttığı otel odasına girer girmez, "Çıkar şunu," diye emretti.

"Ne?" diye sordum. Beni aynalı duvara dayayıp parmakladığı asansör yolculuğundan dolayı biraz keyifsiz bir halde sordum.

Ve gelmeme izin vermedi.

"Bütün gece bana işkence eden şu lanet elbiseyi çıkar... yoksa ben onu yırtıp atacağım."

"Ah," diye mırıldandım, hemen elbiseyi çektim çünkü gerçekten beğenmiştim ve mahvolmasını istemiyordum. Yine de Lincoln'ün bakışlarındaki vahşi parıltıya bakmak... buna değecekti.

Elbiseyi kaydırarak çıkardım, hayatı buna bağlıymış gibi beni izlerken yüzündeki acı ifadesinin tadını çıkardım. Sütyen ya da iç çamaşırı giymemiştim çünkü... çizgiler istememiştim. Elbise çıktığında tamamen çıplaktım.

Onu yakındaki bir sandalyeye fırlattım. Topuklu ayakkabılarımdan çıkmak üzereydim ama elini kaldırdı. "Sende kalsın."

"Efendim, evet, efendim," diye fısıldadım ve gözleri benim için *yandı*. "Şimdi dizlerinin üzerine çök," dedi kabaca.

Dizlerimin üzerine çökerken bakışlarını üzerimden ayırmadım, dört inçlik topuklu ayakkabılarla olabildiğince zarif bir şekilde.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, bana doğru yavaş bir adım atarak. "Şimdi bunu giy." Elinde tuttuğunu fark etmediğim bir formayı bana fırlattı. Kumaşı kaldırdım, belli ki ona ait olduğunu görünce sırıttım.

"Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Sesinde, tüylerimi diken diken eden bir delilik vardı.

"Bu benim fikrim değildi..." Hafifçe söyledim.

"Açıkçası bunu biliyordum. Çünkü bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, değil mi Monroe? Kimin formasını giyebileceğin hakkında?"

Bana doğru bir adım daha atıp takım elbise ceketini çıkarırken ve gömleğinin düğmelerini yavaşça açarken başımı salladım.

"Sözlerini istiyorum," diye bastırdı.

"Evet," diye fısıldadım, tişörtü başımın üzerine çektim. Ben daha tam giyemeden kumaşı yakaladı ve ellerimi başımın üstünde tuttu.

"Bu manzarayı seviyorum," diye mırıldandı ve bir saniye sonra sıcak ağzını meme uçlarımda hissettim, yüzüne karşı kıvranana kadar onları emdi ve ısırdı.

Aniden uzaklaştı ve ben haykırdım. Lincoln formanın geri kalanını yere düşene kadar çekti.

"Lütfen," diye mırıldandım.

"Lütfen ne?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bacaklarımı birbirine sürterek ağrıyı hafifletmeye çalıştım.

"Lütfen beni becer," diye fısıldadım sonunda.

"Sanırım Noel'le ilgili en güzel şeylerden biri için eğitiminizin bir sonraki bölümünün zamanı geldi," diye cevap verdi.

Dudağımı ısırdım ve bakışlarındaki karanlıktan ürperdim. "Peki bu ne?"

"Kırmızı renk."

Lincoln cebinden kırmızı bir kurdele çıkardı ve yüzümün önünde sallandırdı. "Eller arkaya."

Tereddütle ona itaat ettim, ellerimi arkama uzattım ve o da bileklerimi kurdeleyle hızla birbirine bağladı. Göğüslerim dışarı fırlamıştı ve o anda ne kadar müstehcen göründüğümü hayal edebiliyordum.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, küfretmeden önce göğüslerimi yoğurup masaj yaparak bir an geçirdi.

"Kalk," diye homurdandı, ayağa kalkmaya çalışırken bana yardım etmek için hiçbir hamle yapmadı. Lincoln, şehre bakan tavandan tabana pencerelerin yanındaki büyük kadife koltuklardan birine gitti ve tahtına oturmuş bir kral rahatlığıyla oturdu. Duruşu rahattı ve yayılmış, etrafındaki alana hükmediyordu.

Arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını önüne doğru uzattı.

Oda onun varlığına boyun eğmiş gibiydi, sanki mobilyalar onun hâkimiyet aurasına uyum sağlayacak şekilde düzenlenmişti. Keskin ve odaklanmış bakışları, sanki dünyanın geri kalanının henüz keşfedemediği bir sırra vakıfmış gibi, bir parça eğlenceyle etrafı inceliyordu.

Çekiciydi, büyüleyiciydi ve böyle anlarda onun benim olduğuna inanamıyordum.

"Buraya gel."

Hemen ona doğru kararsızca yürüdüm ve önünde tereddütle durdum.

"Kucağımda."

Kulağa eğlenceli geliyor.

Ama ben onun üzerine çıkmaya çalışırken, o bunun yerine göğsüm bacaklarına değene ve ben onun üzerine eğilene kadar beni öne doğru çekti.

Lincoln çıplak kıçımı okşadı ve sonunda "kırmızı "dan ne kastettiğini anladım ....

"Sanırım kimin formasını giydiğin konusunda küçük bir hatırlatmaya ihtiyacın var, rüya kız," dedi kalın bir sesle ve bunun onu ne kadar etkilediğini anlattı. Hikâyenin geri kalanını göğsüme yasladığı sert ve kalın aleti anlatıyordu. "Şimdi say."

Eli aniden çıplak yanağıma çarptığında keskin bir acı duydum ve şaşkınlıkla ciyaklayarak bacaklarına doğru çırpındım. Kolunu üzerime koyarak hareketlerimi durdurdu. "Kaç numaraydı o?"

"Bir," diye fısıldadım, içimden bir sıcaklık seli damlıyordu.

Ağrıyan yeri yatıştırdı. "İşte benim tatlı kızım."

Lincoln'ün eli tekrar aşağı indi. "İki!"

Tokat. Tokat. Tokat.

Elini tekrar tekrar kıçıma vurdu ve ben de saymak için elimden geleni yaptım.

Ama elinin her keskin darbesinde içim kasılıyor ve içimde kafa karıştırıcı bir zevk oluşuyordu.

Lincoln'ün parmakları kıvrımlarımda gezindi ve acımasızca küfretti. "Bu seni tahrik ediyor. Hoşuna gidiyor," diye mırıldandı keyifle.

Tek yapabildiğim onun kucağında inlemekti.

"Gelmene izin yok, Monroe," diye sertçe emretti ve ben de yanıt olarak inledim.

"Üç tane daha. Bence mükemmel bir *on üç* yapmalı. Sence de öyle değil mi?" d i y e sordu hınzırca.

Tabii ki o numarayı seçecekti.

Bir şaplak daha. "Bir daha başka bir adamın formasını giyecek misin?" diye alay etti.

Çatlak.

"Hayır," diye fısıldadım ihtiyaç içimde kabarırken.

İki şaplak daha yedim ve boşalıyordum, içimde bir orgazm patlarken çığlıklarım odayı dolduruyordu, aşırı zevkten görüşüm gidip geliyordu.

Aşağı inerken kucağına uzandım, nefesim kesik kesik çıkıyordu. "Kırmızı mükemmel bir renk," diye mırıldandı tenimi okşarken.

"Ama sen yaramaz bir kızsın, gelmemen gerekirken geldin." "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Bence bunu telafi etmelisin, Monroe." "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Dizlerinin üzerine çök ve koca sikimi em," diye homurdandı.

Sadece bunu yapmayı düşündüğüm için *tekrar* boşalmak üzereydim.

Kucağından inmeme yardım etti ve bacaklarının arasına girdim, aletini çıkarıp sandalyede arkasına yaslanırken ona b a k t ı m .

Açlıkla ona baktım, bakışlarım onun güzel sikindeki ismimin görüntüsünü yutuyordu. Bu çılgın, akıl almaz mükemmellikten asla kurtulamayacaktım.

Dilim dışarı fırladı ve ucunu yalayarak lezzetini içine çekti.

-En sevdiğim. Yine de daha fazla oynamadım, çok tahrik olmuştum.

Dudaklarım onun etrafında kilitlendi ve onu olabildiğince derine çekerek ziyafet çektim.

İnlemeleri odayı doldurdu ve dakikalar sonra siki seğirdi ve ağzım umutsuzca içtiğim ılık, kalın döl patlamalarıyla doldu.

Lincoln beni kollarının arasına aldı ve kucağına çekti. Ağzı benimkine çarptı ve dişlerimiz ve dillerimiz birbirine dolanırken ikimiz de inledik. Ayağa kalktı ve bizi yatağa taşıdı, beni nazikçe yatırmadan önce bileklerimi çözdü ve vücudunu benimkinin etrafına sardı.

"Noel renklerini şimdi nasıl buluyorsun?" diye mırıldandı memnuniyetle, elleri tenimi okşarken.

"Onları seviyorum," diye fısıldadım ona sarılırken. Ve saniyeler sonra uyuyakalmıştım.

Ve kafamda şekerleme hayalleri dans etmiş olabilir.

OceanofPDF.com

8

Ari: Ödünç alabileceğim Noel Baba şapkası olan var mı?
Lincoln: Gerçekten yanımda Noel Baba şapkası taşıdığımı mı sanıyorsun? Walker: Ama aynı zamanda... ona ne için ihtiyacın var?
Yani sende de var mı? Var, değil mi? Yani... belki.
Lincoln: Tam olarak neden yanında Noel Baba şapkası var?
Walker:...
Ari:...
Ari: Tamam... ama sadece kontrol ediyorum... sikine yaklaştı mı?
Walker: Ne? Hayır!
Hayır! Phew.
Bu ikiniz için bile garip. Ari: Beş dakika içinde
onu almak için kalkacağım.
Walker: Bekle! Aletine yakın bir yerde olmasını mı planlıyorsun? Ari:...
Lincoln:...
Walker: Evet, sende kalabilir.

* * *

Blake

New York benim için her zamankinden daha fazla zıtlıklarla dolu bir yerdi; hem güzel hem de acı dolu anılarla doluydu. Ancak bu berrak Aralık sabahında, arkadaşlarım ve Ari ile tatil sezonunun büyüsünü kucaklamaya ve eskilerin yerini alacak yeni anılar yaratmaya kararlıydım.

Günümüz ikonik Rockefeller Center'ı ziyaret ederek başladı. Binlerce parıldayan ışık ve süsle bezenmiş yüksek Noel ağacı hala nefesimi kesiyordu. Aşağıdaki buz pisti, her yaştan patencinin klasik tatil şarkılarının melodileri eşliğinde dönüp kaydığı bir aktivite kovanıydı.

Tabii ki çocuklar buzun cazibesine karşı koyamadılar ve çok geçmeden hepimiz patenlerimizi bağlamış, piste çıkmaya hazırdık. Buzun üzerinde kayarken Ari bana sıkıca sarıldı, berbat bir patenci olduğum için güçlü kolları beni ayakta tutuyordu.

Neredeyse ikimizi de dışarı çıkarırken Ari, "Sanırım daha iyiye gidiyorsun," diye teklif etti. Kıkırdadım ve ona daha sıkı sarıldım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. O anaokulu sınıfını yok etmemeyi başardık. Büyük gelişme."

Lincoln'ün Monroe'yu omuzlarına almasını ve buzun üzerinde hiçbir şey olmamış gibi kaymasını izledik.

Ari beni kollarının arasına almadan önce "Gösteriş," diye mırıldandı.

"Ne yapıyorsun sen?" Aniden havaya sıçrayıp kollarında ben varken 360 derece dönerek buzun üzerine yumuşak bir iniş yapınca ciyakladım.

Lincoln bize kaşlarını çatarken neşeyle, "Sadece *Altın Çocuk'un* grupta kimin gerçekten mükemmel patenci olduğunu bildiğinden emin oluyorum," diye cevap verdi.

Tam o sırada Walker vızıldayarak geçti ve yere inmeden önce bir şekilde havada *iki* tur atmayı başardı. Etrafındaki patenciler alkışladı.

Ari bana homurdanırken, "Walker kazanır," diye

takıldım. "Disney için tezahürat yok."

"Ben tezahürat yapmadım."

"Ona gülümsedin!"

"Tamamyyy," dedim alaycı bir şekilde ve bana göz kırptı.

Çocuklar gösterilerini bitirdikten sonra Union Square'deki hareketli tatil pazarına doğru yola çıktık. Göz alabildiğine tezgahlar kurulmuş, bir dizi el yapımı el sanatları, şenlikli süsler ve lezzetli ikramlar sunuluyordu. Hava taze kavrulmuş kestane ve sıcak elma şarabı kokusuyla doluydu ve atmosfer canlı ve neşeliydi.

Pazarda dolaştık, dumanı tüten kakao fincanlarımızı yudumladık ve el işi ürünlere hayran kaldık. Los Angeles'taki Noel ağacımızı süslemek ve şehirdeki bu özel günü hatırlatmak için birkaç eşsiz süs eşyası seçmekten kendimi alamadım.

"Dövmeli bir penis süsü olmaması çok kötü," diye mırıldandı Ari, Lincoln'le birlikte Monroe ve benim süsleri seçmemizi izlerken.

"Dövmeli penis mi?" diye ciyakladı Walker, onlara yan gözle

bakarak. Ari ciddiyetle başını salladı. "Linc'in şerefine."

"Aletine dövme yaptırmışsın!" Walker fısıltıyla bağırdı ve kızgın bir anne onları aceleyle uzaklaştırırken kızının kulaklarını kapattı.

"Tüm New York'a anlatmak ister misin?" diye sordu Lincoln, bu fikirden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Dikkatimi tekrar Monroe'ya ve süslere çevirdim... Lincoln'ün aletini hayal etmek istemiyordum.

"Üzerinde tam olarak ne dövmesi var?" Kendimi durduramayarak Monroe'ya sordum.

Bir Empire State Binası süsünü incelerken "Benim adım," dedi umursamazca. Bir süre sonra bana yan gözle baktı ve sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Bir saniye sonra, dövmeli kollar onu sarıyor ve Lincoln saçlarına sokuluyordu.

Ari beni göğsüne çektiğinde sıçradım. "Burada bu kadar komik olan ne, günışığım?"

Monroe ve ben tekrar göz göze geldik. "Hiçbir şey," diye ciyakladı ve tekrar kahkahalara boğulduk.

Lincoln homurdandı ama dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. Walker'a hızlı bir bakış attı ve o da rahatsız görünüyordu.

Yine kıkırdadım.

"Gülüşünün sesine bayılıyorum tatlım," diye mırıldandı Ari, boynuma bir öpücük kondurarak. "Eğleniyor musun?"

Ona bakabilmek için kollarında döndüm. "En iyisi," diye fısıldadım, geçmişimle ilgili anılarımı iyi anılarla değiştirmekte ne kadar iyi olduğuna şaşırmıştım.

Bana baktı, bakışlarında okuyamadığım bir şey vardı. "Güzel," dedi sonunda, elini yanağımda gezdirerek.

Süslerimizin parasını ödedikten sonra Bryant Park'a gittik; burada bir buz pateni pisti ile bir kış harikalar diyarı oluşturulmuştu.

sıra sıra şirin tatil dükkanları. Parkın ortasındaki dev Noel ağacı rengârenk ışıklarla parıldıyordu ve manzara bir tatil kartpostalından fırlamış gibiydi.

Öğle yemeği için West Village'da küçük şirin bir kafeye gittik ve burada grubu dünyanın en iyi sıcak çikolatasıyla tanıştırdım. Bir yudum aldıktan sonra, Ari bir şekilde dükkan sahibini bize ev yapımı karışımından birkaç kilo göndermeye ikna etti.

Güneş batmaya başladığında, tatil vitrinlerinin tüm gücüyle sergilendiği Beşinci Cadde'ye doğru yola çıktık. Ünlü mağazaların vitrinleri tatil büyüsünün özenle hazırlanmış sahnelerine dönüştürülmüştü. Vitrin vitrin dolaşarak zaman geçirdik.

Akşam yemeğinden önce son bir durak daha vardı: Empire State Binası'nın gözlem güvertesi.

Küpeştede durduk, Ari'nin kolları bana sarılmış, hiç uyumayan şehrin muhteşem manzarasını seyrediyorduk.

"Bence sen biraz büyülüsün, Ari Lancaster," diye fısıldadım, ışıl ışıl parlayan ışıkları ve göklere uzanan gökdelenleriyle şehrin siluetine bakarken.

"Evet, günışığı? Nedenmiş o?"

Daha önce yaptığım gibi onun kollarında döndüm, bu açıdan manzaranın arkamdakinden çok daha iyi olduğunu düşündüm.

"Buraya geri dönebileceğimi ve burayı sevebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bebek adımları," diye mırıldandı, o büyüleyici zümrüt yeşili bakışlarıyla bana yoğun bir şekilde bakıyordu.

"Ne?"

"Seni mutlu edeceğimi söyledim. Ve mutluluk bir süreçtir. *Her* birinde başarılı olmaya niyetli olduğum bir süreç. *Lanet olası. Gün*."

Nefesim kesildi ve yanağımdan aşağı ıslaklık süzüldü.

"İyi misin tatlım?" diye öyle şefkatle fısıldadı ki kalbim resmen sızladı.

"Hiç sorun değil," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Şehri seyrederken derin bir şükran duygusu hissettim. Ari'nin bir ömür boyu gözyaşı döktükten sonra bana verdiği mutluluk şansı için, ailem haline gelen arkadaşlarım için ve bizi çevreleyen tatil sezonunun büyüsü için minnettarlık.

* * *

Ari

En güzel Noel gününün ardından otel odasına yeni dönmüştük. Hatırlayabiliyordum... ama henüz bitmemişti.

Kızım için planladığım küçük bir sürprizim vardı.

Banyoya girmeden önce muzip bir sırıtışla ona "Bir saniye burada bekle," dedim. Otelden benim için getirttiğim kırmızı Noel Baba pantolonumu hızla giydim ve üst bedenimi, karın kaslarımı sergilemek için muhteşem bir şekilde gömleksiz bıraktım.

Walker'ın Noel Baba şapkası başımda tünerken, yatak odasına açılan kapıyı açtım ve en davetkâr pozumu vererek kapı aralığına yaslandım.

"Noel Baba'nın kucağına oturmak ister misin?" diye sordum, sesim şakacı bir imayla doluydu.

Blake'in tepkisi paha biçilemezdi. Ağzı kelime arar gibi açılıp kapanıyor, gözleri eğlence ve şaşkınlık karışımıyla dans ediyordu. Onu tamamen hazırlıksız yakalamıştım... anlaşılabilir bir şekilde. Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaştı, karın kaslarıma takıldı... tam da niyetim buydu.

"Sakallı bir adamın kucağına otururbut istediğini elde ediyormuşsun," diye takıldım.

Parmağını çenesine vurarak bir an düşünür gibi yaptı. "Ama senin sakalın yok."

Nefes nefese kaldım. "Hmmm," diye düşündüm, "kendimi biraz *çıplak* hissediyorum." Teatral bir şekilde çenemi göstererek ciddiymiş gibi davrandım.

Bir kahkaha patlattı ve ben de sırıttım.

Noel Baba olmayabilirdim ama onun dileklerini yerine getirmeye *kesinlikle* hazırdım.

Ona doğru yürüdüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve kahkahasını aniden kestim. "Acaba onun yerine ne giyebilirim?" Taytını ve iç çamaşırını yavaşça aşağı çektim. "Ne düşünüyorsun?"

Blake bana bakıyordu, göğsünde bir kızarıklık vardı. "Bir şeyler düşünebilirim."

Şimdiden uyarılmayla parlayan güzel pembe kıvrımlarına hayranlıkla baktım. Arkamı kollamam gerekecekti, Noel Baba belli ki onu tahrik etmişti.

"Söyle bana, günışığım. Bu yıl iyi bir kız oldun mu?" Ona ikimizi de inleten uzun bir yalama verdim.

"Evet, evet, evet," diye bağırdı.

"*Yani....* mağrurlar listesinde değil misin?"

"Hayır. Kesinlikle değilim."

"Kahretsin," dedim, onun mükemmel amından uzaklaşarak. "Ne?!"

"Sadece yaramaz kızlar Noel Baba tarafından dille becerilir," dedim ona ciddiyetle.

Bir saniye bana baktı. "Ah, gerçekten yaramazlık yaptım," diye umutsuzca düzeltti. "En yaramaz. Kötü, kötü bir kız oldum..."

Ona parlak bir şekilde gülümsedim. "Oh iyi. Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Onu tekrar yaladım, dilimi klitorisinden... kıçına... becermek için çaresiz olduğum bir yere sürükledim. "Tadın kurabiyelerden bile daha güzel," dedim ona, dilim göbeğinin ağzında gezinirken sesim boğuk çıkıyordu. Rol yapmak giderek zorlaşıyordu. Sadece onu becermek istiyordum.

"Bu çok iyi, Noel Baba," diye inledi ben içine girerken.

Dudaklarından başka bir adamın adının çıkmasından hoşlandığımdan emin değilim.

Burnum klitorisini dürttü ve umutsuzca yaladım ve emdim. Orgazm olması gerekiyordu, böylece sikimi onun tatlı amına sokabilecektim. Bu noktada bu bir ihtiyaçtı.

Klitorisine konsantre olabilmek için parmaklarımla içine girip çıkarken "Çok iyi," diye bağırdı.

Vücudunu ondan daha iyi tanıdığım için, bir dakika sonra gelmesini sağladım...

Ayağa fırladım ve elimi uzattım, dudaklarımı yalayarak büyük bir gösteri yaptım, böylece onun lezzetli tadının her parçasını yakalayabilirdim.

"Noel Baba'nın kucağına oturmaya hazır mısın?" Onu yanıma çekerken geriye doğru yürüyerek sordum.

"Ancak bana daha fazla... hediye sözü verirsen," dedi.

Sırıttım. "Kesinlikle."

Bir saniye sonra yüksek arkalıklı sandalyelerden birine oturmuş, aletimi çıkarabilmek için kemerimi yırtıyordum.

Kahretsin... Ucuna bir zil koymalıydım. Bu çok daha şenlikli olurdu.

Kucağıma oturduğunda tüm bunları unutmuştum. Ellerim otomatik olarak kalçalarına gitti, onu bana doğru tuttu, sadece ıslak amının sikime karşı hissinden boşalmamaya çalıştım.

"Noel Baba şimdi seni sikecek, tatlım," diye homurdandım onu kaldırıp sikimin üzerine oturturken.

Başı geriye düştü, dudaklarından bir nefes döküldü ve ben de onunla birlikteydim. Hiçbir şey sikimin onun içine gömülmesi kadar iyi hissettirmiyordu.

Ait olduğum yer orasıydı.

"İşte böyle, bebeğim. Bırak Noel Baba seni doldursun."

Dudaklarından yarım ağız bir homurtu geçti ama Noel Baba'ya gülmesine izin vermeyecektim.

Bir elimi saçlarına attım, yüzünü kendime doğru çektim ve dudaklarına aç bir öpücük kondurdum; ağzını yalıyor, emiyor ve ısırıyordum, böylece artık "Ole Saint Nick "e kesinlikle gülmüyordu.

Diğer elimi kullanarak onu kaldırdım, içine girerken şiddetli, vahşi bir açlık beni ele geçirdi.

Koyu mavi gözleri her zaman olduğu gibi beni esir alırken "Siktir," diye homurdandım.

Blake de bu gezintiye eşlik etmekten memnun değildi... Kalçalarını kendi başına kaldırdı ve kucağımda çılgınca aşağı yukarı zıplayarak bana binmeye başladı.

Üzerinden çıkardığı süveterin altına giydiği atleti umutsuzca yırttım ve mükemmel göğüslerine ulaşabilmek için ikiye böldüm. Aletimin üzerinde kendini becermeye devam ederken, pembe tepelerini ağzıma aldım, emdim ve nazikçe ısırdım.

"Siktir, siktir, siktir."

Kızamık çanları, zencefilli kurabiye... neden hiçbir şey yardımcı olmuyordu! Boşalmak üzereydim ve çok hızlı oldu.

"Boşalmana ihtiyacım var," diye çılgınca soludum, kontrolü ele alıp onu üzerime yıktım. "Hemen şimdi."

"Sorun ne Noel Baba?" diye alay etti, sesi şehvetle kalınlaşmıştı. "Blake," diye homurdandım. "Gel amına koyayım."

Aletimi birkaç kez daha zıplattım ve sonunda onun etrafımda kenetlendiğini hissettim. Onu uçurumun kenarına kadar takip etmekten kendimi alıkoyamadım, spermimi ona pompalarken içimden coşkulu bir zevk akıyordu.

Yüzümü boynuna gömdüm, inledim çünkü çok iyi hissettiriyordu. Onunla geçirdiğim her an çok güzeldi.

"Ho, Ho, Ho," diye mırıldandım sonunda gerçekten konuşabildiğimde.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra gülerken vücudu bana karşı titriyordu.

Ofladım, çünkü hareket hassas aletime çok fazla geliyordu.

"Bana bir saniye verin, Noel Baba size oyuncak çantasında ne olduğunu gösterecek," dedim.

Yüzümü boynundan kaldırdı ve bana baktı, o mükemmel yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

"Mutlu Noeller, Noel Baba," diye fısıldadı.

Ve lanet olsun, aniden tekrar gitmeye
hazırdım.

OceanofPDF.com

7

OceanofPDF.com

Monroe

I resmen Noel'in büyük bir hayranıydı.

Bu belki de beni şok etmemeliydi.

Lincoln hakkında doğru olan bir şey varsa, o da bir şeye odaklanmıştı... bu olacaktı.

Ve oldu da.

New York'tan döndükten sonraki ayın geri kalanında Lincoln bana Noel'le ilgili her şeyi sevdirme görevine devam etti. Noel klasiklerinin çoğunu gözden geçirmiştik - benim favorim Jim Carrey*'nin How the Grinch Stole Christmas* versiyonuydu.

Yarı yolda bana yaşattığı orgazmla daha da iyi oldu.

"Sen kötü birisin, Bay Grinch "in artık bir afrodizyak olduğu gerçeğinden hâlâ emin değildim...

Hokey maçları arasında Bass Hall'daki Fındıkkıran'a gitmiş, Galleria'da tekrar buz pateni yapmış ve Noel sergilerini gezerken sıcak çikolata içmiştik.

Bir de bu sabah, Noel günü, ağacın altında milyonlarca hediye varmış gibi hissettiğim bir güne uyanmıştım.

Ağlamaya başlamıştım. Kesinlikle ağlamaya. Çünkü hayatım boyunca altında hediyeler olan bir ağacım olmamıştı.

Hiçbir şey istememiştim bile, sadece onu görmüştüm. Nedense içimdeki çatlakları daha da iyileştirdi.

"Senin için bir hediyem daha var," diye mırıldanmıştı bana, bir mağazanın tüm hediyelerini açmak için bir saat harcadıktan sonra - eğer bu mağaza Neiman Marcus, Tiffany's ve Dior'un bir karışımıysa.

"Ne oldu?" diye sordum. "Şu anda bana almadığın bir şey düşünemiyorum Lincoln."

"Aç şunu rüya kız," diye emretti o otoriter tavrıyla. Titreyen ellerimle güzel ambalajı yırtıp açtım.

Sonra tekrar hıçkırmaya başladım, çünkü ellerimde bir melek süsü vardı.

"Lincoln," diye fısıldadım, elim ona dokunduğumda titriyordu.

"İyileştirmeyeceğim hiçbir parçan yok. Hayatta istediğim tek şey bu, seni hiç olmadığın kadar mutlu etmek," dedi ciddiyetle, altın rengi bakışları içimi delip geçerek.

Meleği dikkatlice ağacın üzerine koydum ve ona doğru döndüm, avuçlarım yumuşak bir şekilde yanaklarını tutuyordu.

Dudakları dudaklarıma çarparken ona "Görev tamamlandı," dedim. Ve sonra ikimiz de konuşmadık... uzun, çok uzun bir süre.

* * *

Noel günü maçından yeni dönmüştük ve mutfakta Bayan Bentley'in tamalelerinden yiyorduk ki asansörün tanıdık sesi çatı katında yankılandı.

"Oh! Bir sürprizim daha var," dedi Lincoln beni koridorda cilalı metal kapılara doğru götürürken. Gri eşofmanının içindeki kıçını görünce biraz dikkatim dağıldı.

Kendi kişisel susuzluk tuzağım.

Asansör kapıları açıldığında köşeyi döndük ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Orada, karşımızda Bill duruyordu.

Ama bu Bill'in daha önce gördüğüm hiçbir versiyonuna benzemiyordu. Her zamanki kaba ve kirli görüntüsünden farklı olarak üzerine tam oturan bir takım elbise giymişti.

Yanında küçük bir grup insan duruyordu, her birinin elinde bir şarkı sözü sayfası vardı ve yüzlerinde bayram neşesi ifadesi vardı. Noel şarkılarından oluşan neşeli bir koro oluşturdular, sesleri mükemmel bir bütünlük içinde uyum sağlıyordu. Her zaman çılgın ve öngörülemez biri olarak tanıdığım Bill, şimdi onlara güvenle liderlik ediyordu.

"Deck the halls with boughs of holly, fa-la-la-la-la, la-la-la-la," diye şarkı söylediler, sesleri asansörü şenlikli bir sıcaklıkla doldurdu.

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık, Bill'in gözlerindeki parıltıyla gruba şarkı söylemeye devam edişini izliyordum. Genellikle sahte bir İngiliz aksanından etkilenen sesi şimdi gerçek bir neşeyle doluydu. Bana şakacı bir göz kırpmayla baktı, belli ki anın tadını çıkarıyordu.

Ve sonra... Lincoln de katıldı. "Jingle Bells" şarkısını söylerken derin sesi birbirine karışıyordu. Aceleyle telefonumu çıkardım ve kaydettim.

Çünkü bu an için bir anı yeterli değildi.

İlahiciler serenatlarını yankılanan bir "Mutlu Noeller!" ile bitirdiler ve sonra Bill hariç hepsi ayrıldı.

"Mutlu Noeller, küçük ördek," dedi, ona sarıldığımda her zamankinden çok daha iyi kokuyordu.

"Mutlu Noeller," diye mırıldandım kısık bir sesle, bakışlarım Lincoln'e kilitlenmişti.

Bill'e biraz tamale yedirmek için onunla birlikte mutfağa doğru ilerlerken, oturma odasındaki parlayan Noel ağacını ve ışıkların altında parıldayan meleği gördüm.

Mutlu Pucking Noelleri...

OceanofPDF.com

Sonsöz

OceanofPDF.com

Walker

Abirkaç ay sonra.

İlk periyot sona erdiğinde buzun üzerindeki gerilim yoğundu.

Boruların arasında durdum, her ayrıntıyı, her sesi... her buz üzerinde hareket. Adrenalin içimde zonkluyordu. Şimdiye kadar önüme çıkan her pakı durdurmuştum ve playofftaki yerimizi garantilemeye yaklaştıkça beklenti de artıyordu.

Umarım Lincoln oyununda bizim için başarılı olmuştur.

Ondan bir an bile şüphe etmedim.

O adam bir tanrıydı.

Ari yanımdan geçerken bana bir başparmak işareti yaptı ve ben de kendimi bir sonraki periyodun başlamasına hazırladım. "İyi iş çıkardın Disney. Kesinlikle güven çemberi davranışı."

Gözlerimi devirdim ama kendimle gurur duyuyordum.

Ama sonra, kalabalıktan gelen tezahürat ve bağırışların kakofonisi arasında, gürültüyü kesen belirgin, delici bir ses vardı. Bir kız sesi, yüksek sesle ve utanmadan, bana... berbat olduğumu söylüyordu. Belli ki bu her zaman oluyordu... ama bir şey başımı çevirmemi sağladı.

Ve işte oradaydı, camın diğer tarafında duruyordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Benimkini.

Ona bakarken başımın döndüğünü hissettim, tek görebildiğim... tek hissedebildiğim... o olana kadar dünya etrafımda yeniden düzenleniyordu.

Ona şakacı bir öpücük verirken zaman durmuş gibiydi, muhteşem yüzünün tiksintiyle buruşmasını, dünyamı değiştirdiğinin farkında olmayan altın rengi gözlerini hayranlıkla izliyordum.

Zil çaldı ve ben isteksizce bakışlarımı onunkilerden ayırıp buzun diğer tarafındaki aksiyona yönelttim, yeni bir yaşam hedefi belirledim.

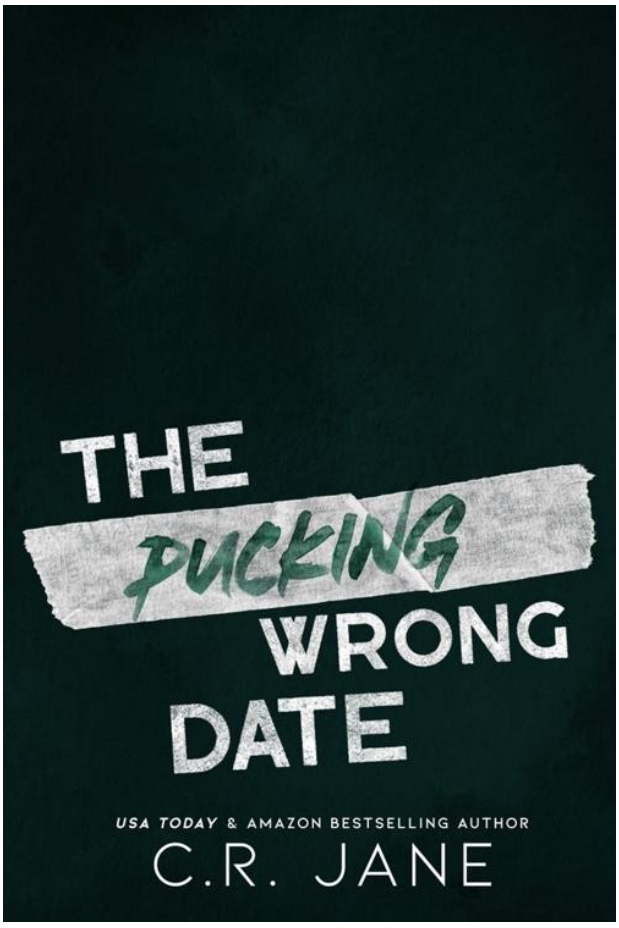
O kızı benim yapmak için ne gerekiyorsa yapmak.

Walker'ın hikayesini buradan okuyun.

OceanofPDF.com

Pucking Yanlış Randevu

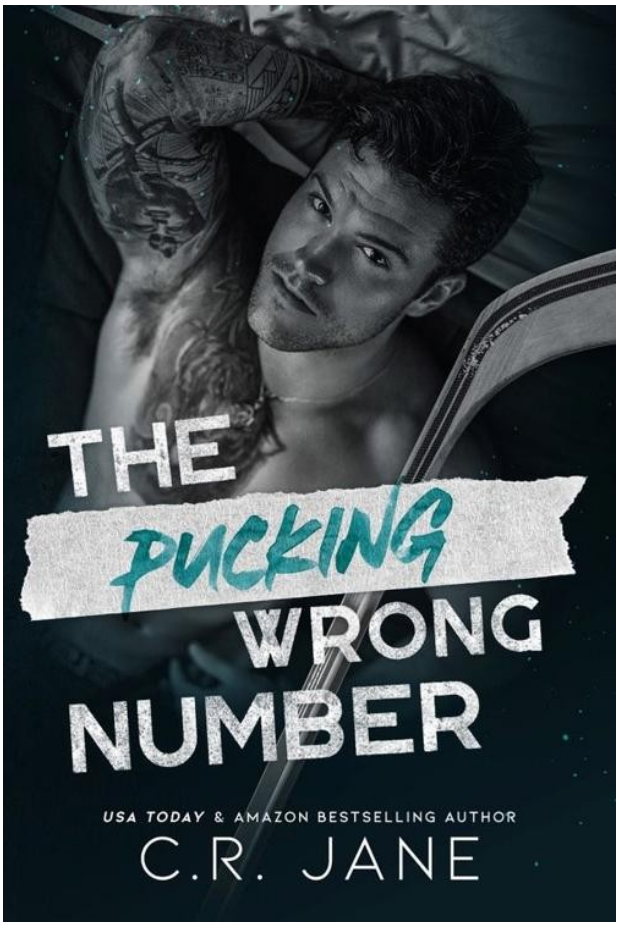
Walker'ın bağımsız hikâyesini okumak ister misiniz? The Pucking Wrong Date için buradan ön sipariş verin.

OceanofPDF.com

Pucking Yanlış Numara Alıntı

C Lincoln Daniels ve onun kırmızı bayrakları hakkında merak ettikleriniz... Yanlış Numara'daki hikayesi için okumaya devam edin...

OceanofPDF.com

C. R. Jane'den Pucking Yanlış Numara Telif

Hakkı © 2023 C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

Fotoğrafçı: Cadwallader Fotoğrafçılık Düzenleme:

Jasmine J.

OceanofPDF.com

Önsöz

OceanofPDF.com

Monroe

"Monroe. Benim güzel küçük kızım," diye bağırıyor annem kanepeden. Tavana bakıyor ve adımı söylemesine rağmen benimle konuşmadığını biliyorum. Ya da en azından ayakta duran benimle. Tam burada, yerde bıraktığı kusmuk lekesini temizliyor. Geçmişten gelen benle konuşuyor, ya da uçurtma gibi uçtuğunda beyni onu nereye götürüyorsa.

Kapı çalınıyor ve korkuyla bakıyorum, içimde bir korku çalkalanıyor. Çünkü kim olduğunu biliyorum. Annemin deyimiyle "müşterilerinden" biri.

İkimiz de bir şey söylemeden kapı açıldı. Annemin kapının çaldığını duyduğundan bile emin değilim. İçeriye daha önce bir ya da iki kez gördüğüm terli, soluk yüzlü bir adam girdi. Pembe yanakları ve kot pantolonunun üzerinden taşan bir göbeği var. Sapkın bir Noel Baba gibi. Artık o adama inandığımdan değil. Noel arifesinde evimize hiç gelmediği kesin.

Adam bana bakarken gözleri parlıyor ama sonra annem garip bir şekilde inliyor ve adamın dikkati anneme yöneliyor.

"Roxanne," diyor şarkı söyler gibi bir sesle, oraya doğru ilerlerken.

Bir şey söylemek istiyorum. Herhangi bir şey. Ona annemin misafir ağırlayacak durumda olmadığını söylemek istiyorum ama faydası olmayacağını biliyorum. Ayrıca, annem ihtiyacı olan parayı alamazsa daha sonra bana çok kızar.

Odadan çıkıyorum ve kendimi buradaki tek yatak odasına kilitliyorum. Annem ve ben odayı paylaşıyoruz ama çoğu zaman annem kanepeden öteye gidemiyor.

Nefret etmeyi öğrendiğim iğrenç sesler başlıyor, ben de radyoyu açıp onları bastırmaya çalışıyorum. Huzursuz bir uykuya dalıyorum ve rüyalarıma, beni kendi yarattığı hayattan kaçmaktan daha çok önemseyen sağlıklı bir annenin görüntüsü giriyor.

Bir başlangıçla uyanıyorum, beynimi her şeyin yolunda olduğuna ikna edene kadar panik odanın kenarlarını bulanıklaştırıyor.

Ama her şey iyi hissettirmiyor. Çok sessiz. Çok fazla sessiz.

Kapıya doğru sürünüyorum, bir şey duyup duymadığımı anlamak için kulağımı kapıya dayıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Kapıyı yavaşça açıp odaya bakıyorum. Ne adamdan ne de annemden bir iz vardı. Etrafın temiz olduğunu düşünerek odamdan çıkıyorum, ancak annemi ön kapının yanında yerde, yüzünde yeşil bir sıvı yığınıyla gördüğümde çığlık atarak duruyorum.

İç çekiyorum, önümdeki temizliği düşünüyorum. Tekrar. Bu adamlardan nefret ediyorum. Buraya her geldiklerinde, ondan bir parça alıyorlar ama ona hiçbir şey bırakmıyorlar. Onunla işleri bittikten sonra hep böyle oluyor.

Elimde bir bez ve kovayla yanına gittiğimde annemin titrediğini ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. Daha önce hiç görmediğim korkunç gri bir rengi var.

"Anne," diye fısıldıyorum, yüzüne dokunmak için uzanıyorum, ancak teninin ne kadar buz gibi soğuk olduğunu görünce irkiliyorum. Gözleri aniden açılarak sıçramama neden oldu. Normalden daha da kan çanağına dönmüşlerdi. Kemikli eli gömleğimi pençeliyor ve beni çılgınca kendine doğru çekiyor. Dudağı morarmış ve kanlı. Piç kurusu sert davranmış olmalı.

"Kalbini sersemletmelerine izin verme," diye anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor. "Anne?" Sesimde yoğun bir endişeyle soruyorum.

"Bir adamın... kalbini almasına izin verme," diye tükürdü. "Ona izin verme..." Sözleri kayboluyor ve göğsü büyük bir nefesle yükseliyor... sonra tamamen hareketsiz kalıyor.

"Anne!" Onu tekrar tekrar sallayarak inliyorum.

Ama başka bir şey söylemedi. Karanlık bir odada sönmüş bir alev gibi öylece gitti.

Ve ben yapayalnızım, onun son sözleri sonsuza dek kulaklarımda çınlıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

OceanofPDF.com

Monroe

I Yatağımın kenarına oturmuş, pencereden karanlık ve yıldızsız görünen gökyüzüne bakıyordum. Özgürlük o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

18.

Sanki tüm hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi hissettim. Bunun için özel bir doğum günü. Sonunda buradan ayrılabilme, hayatıma kendi şartlarımla başlayabilme düşüncesi... her günü atlatmama yardımcı oldu.

Ayrıldığımda bunun zor olacağını biliyordum. Hayatıma başlamak için elimde sadece okul sonrası bakkaldaki işimden kalan cılız birikimlerim vardı. Ama kendim için bir şeyler yapmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Annemin o gün bana bıraktığı boş kabuktan daha fazla bir şey.

Onu kaybettiğim o meşum gecenin ertesi günü, on yaşımdan beri koruyucu aile sistemindeydim. Herkes bir bebek evlat edinmek istiyordu ve ben bir bebek değildim. Bu noktada yüzlerce farklı eve gitmiş gibi görünüyordum ama şu anki evim en uzun süre kalmayı başardığım yerdi.

Ne yazık ki.

Üvey ailem Bay ve Bayan Detweiler ve oğulları Ripley ilk başta iyi insanlar gibi görünüyorlardı ama zamanla işler değişmişti. Artık farklıydılar.

Bayan Detweiler, Marie, beni yatılı hizmetçisi olarak görmeye başlamıştı. Ev işlerine yardım etmekten yanaydım ama her yemekten sonra topluca kalkıp her şeyi temizlemeyi bana bıraktıklarında -ve evdeki diğer tüm işleri- bu çok fazlaydı.

Bir gün, umarım yakın gelecekte, bir daha asla başkasının tuvaletini temizlemeyeceğim.

El işçiliğiyle bir ay daha başa çıkabilirdim ama asıl sorun Bay Detweiler, yani Todd'du. Davranışları giderek daha ürkütücü bir hal alıyor, uzun uzun bakışları beni hasta ediyordu. Bana söylediği her şeyin altında yatan bir anlam vardı... bir ima. Doğum günüm hakkında daha çok konuşmaya başlamıştı, sanki doğum günümün benim için temsil ettiği özgürlük vaadinden çok daha farklı nedenlerle onu bana hatırlatmak istiyordu. O günden sonra ayrılmama izin verildiğinin henüz hiçbirinin aklına geldiğinden bile emin değilim. Hem doğum günüm hem de lise mezuniyetim aynı haftaya denk geliyordu. Mükemmel zamanlama. Sadece kendini kontrol edebilmesini ve o noktaya gelene kadar ellerini benden uzak tutabilmesini umuyordum. Bazı insanlar lise mezuniyetinin özel bir şey olduğunu düşünmeyebilir ama benim için *her şeyi* temsil ediyordu.

Ripley iyiydi sanırım. Bir insandan çok bir patatese benziyordu, bu da olabileceği diğer şeylerden daha iyiydi. Aynı odada olduğumuzda gözleri üzerimden atlıyordu, sanki ben yokmuşum gibi. Belki de ben onun için yoktum. Yatağı her gün yapıldığı, masasında yemeği ve kıçını silmek için tuvalet kağıdı olduğu sürece, daha az umursayabilirdi. Etrafındaki dünyayı umursamayacak kadar video oyunlarıyla meşguldü.

Saate baktım. Saat 16:55'ti, Bay Detweiler işten gelmeden önce akşam yemeğine başlama vakti gelmişti. İçimi çekerek, Bayan Detweiler'ın kim bilir nereden getirdiği solmuş yorganımı dalgınca düzelttim ve koridora çıkıp mutfağa yöneldim. Ev, şehrin iyi bir yerinde, üç odalı, derme çatma bir yerdi. Kaldığım diğer yerlerden daha güzeldi ama bunun o kadar da önemli olmadığını fark etmiştim. Evin içinde atan kalpler, evin ne kadar güzel olup olmadığından çok daha büyük bir öneme sahipti.

Eminim ki annemle birlikte hayata başladığım o izbe evde çok mutlu olabilirdim... Keşke o farklı olsaydı.

Mutfağa girip de Bay Detweiler'ı laminant tezgâha yaslanmış gördüğümde içimi bir panik kapladı. Eve girdiğini nasıl fark etmemiştim? Garaj kapısının açıldığını duyduğumu hatırlamıyordum.

En sevdiği bira şişesini yudumluyordu; bu şişe aslında mutfaktaki en gösterişli şeydi ve satın aldıkları diğer yiyeceklerden çok daha pahalıya mal oluyordu. Todd Detweiler hâlâ çalıştığı muhasebe bürosunda giydiği bol takım elbisesini giyiyordu. Saç çizgisi, çalıştığı muhasebe bürosundaki

Bu yüzden tüm saçlarını öne doğru taradı ve alnında, sulu mavi gözlerinin hemen üzerinde bir noktaya dikkatlice şekillendirdi.

Hâlâ olduğum yerde donup kaldığım gerçeğine kaşlarını kaldırdı. Ama genellikle eve 6:30'dan önce gelmezdi, bu da benim akşam yemeğini masaya koyup onlar bitene kadar saklanmama yetecek kadar uzun bir süreydi.

"Merhaba Monroe," dedi, ismim dudaklarından kirli bir şekilde dökülüyordu.

Yüzümü düzelttim ve içimi çelikleştirdim, sanki onun varlığı beni silahsızlandırmamış gibi buzdolabına doğru metodik adımlarla ilerledim.

"Merhaba," diye hoş bir şekilde cevap verdim, bakışlarının tenimi okşadığını hissetmekten nefret ediyordum. Sanki bir insandan ziyade imrenilecek bir nesneymişim gibi.

Güzel olduğumu biliyordum. Annemin gençliğine çok benziyordum. Ama tıpkı onda olduğu gibi, görünüşüm sadece bir lanetti, sonsuza dek tek amaçları beni kullanmak ve istismar etmek olan pislikleri çekmek için tasarlanmıştı.

Buzunun çözülmesi için daha önce koyduğum bir kase tavuğu almak için buzdolabına uzandım... birden arkamdaydı. Öyle yakındı ki, hareket edersem bana doğru bastıracaktı.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Sesimdeki histeriyi bastırmaya çalışarak sordum. Eli kalçama yerleşti ve evrene lanet okuyarak gözlerimi kapattım.

Yakınıma eğildi, nefesi tenime fısıldıyordu. "Bunu düşünüyordun, değil mi?" Todd'un nefesi bira kokuyordu, ne kadar pahalı ve güzel olduğu varsayılırsa varsayılsın, onu denememe engel olacak bir koku.

"Neden bahsettiğinizden emin değilim efendim." Tavuğu kaptım ve geri çekileceğini umarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ama yaptığı tek şey doğrulmak oldu, böylece vücutlarımız birbirine değdi. Uzaklaşmaya çalıştım ama eli kalçamı sıktı. Sertçe.

"Şu tavuğu ocağa koymam lazım," dedim hoş bir şekilde, sanki dokunuşunu hissettiğimde içim ölmüyormuş gibi.

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı küçük bir kıkırdamayla. "Oyun oynamayı sevmene bayılıyorum. Durduğumuzda her şey çok daha güzel olacak." Sırtımın alt kısmında giderek sertleşen bir çıkıntı vardı ve dudağımı öyle sert ısırdım ki kanın tuzlu tadı tat alma tomurcuklarıma doldu.

Ellerim titriyordu, su kabın içinde şıpırdıyordu. Bir aptal bile neden bahsettiğini anlayabilirdi.

"Bir şeyler biriktirmeyi ne kadar sevdiğimi fark ettin mi?" diye rastgele sordu, sonunda kalçamı bırakıp geri çekildi.

Hızlıca lavaboya doğru ilerledim, kaseyi içine yerleştirdim ve akşam yemeği için tavuk göğüslerini kaplamak için ihtiyacım olan ekmek kırıntılarını almaya gittim.

"Bunu fark ettim," diye cevap verdim sonunda, yeterince hızlı cevap vermediğimde bana doğru bir adım attıktan sonra.

Bunu kim nasıl kaçırabilir ki? Todd bira şişeleri topluyordu. Garajın her iki duvarında da raflara düzgünce dizilmiş çeşitli teneke kutular ve şişeler vardı. O kadar çoktu ki duvarı zar zor görebiliyordunuz - sosyal hizmetlerin nasıl olup da bu kadar çok boş şişe varken Todd'un bir içki sorunu olabileceğinden endişe etmediğinden emin değilim. Ama Todd bu konuda hiç endişelenmedi. Her gün duvara en az beş tane ekliyordu.

"Bakireler koleksiyon yapmak için en sevdiğim şeydir."

Elimde bir koli yumurta vardı ve onları düşürdüm, bunu açıkça söylediği için şok olmuştum, kabuklar ve yumurta sarısı her yere sıçradı.

Tam o sırada Bayan Detweiler içeri girdi, bakışları kocasıyla benim aramda şüpheyle gidip geliyordu. "Burada neler oluyor?" diye sordu, gözleri yerdeki mahvolmuş yumurtalara takıldı.

Marie bir zamanlar güzel bir kadındı ama kocası gibi onun da gençliğe tutunma çabası sefil bir başarısızlıktı. Şu anda üzerinde seksenli yıllardan kalma bir kanepeyi andıran çok dar çiçekli bir elbise vardı. Her kıvrımı vurguluyordu ve ağır makyajlı yüzünde, muhtemelen koltuğundan kalkıp buraya gelmek için harcadığı çabadan kaynaklanan ince bir ter tabakası vardı. Saçları sert, şişe siyahı rengindeydi ve kıvırmaya ve güzel tutmaya çalışsa da, ince ve gevşekti ve eminim onun için hayal kırıklığı yaratıyordu.

Genelde dış görünüşe dikkat etmezdim; aldatıcı olabileceklerini herkesten iyi bilirdim ama Todd ve Marie Detweiler'ın dış görünüşleri görmezden gelinemeyecek kadar göz önündeydi.

"Sadece bir kaza, tatlım," diyerek ona doğru yürüdü ve Marie'nin büyük olasılıkla o ağzın başka nerede olduğunu bilmediğini düşününce kusma isteği uyandıran ruh hastası bir öpücüğün içine çekti.

Arkalarına bile bakmadan mutfaktan çıkıp gittiler ve ben yumurtaları temizleyip yemek yapmaya çalışırken beni titreyen, perişan bir halde bıraktılar.

Eğer bu etkileşim doğum günümü beklemenin bir seçenek olmadığına dair anlaşmayı mühürlemediyse... bir sonraki gece mühürleyecekti.

Yataktaydım, her gece yaptığım gibi dönüp duruyordum. Zihniniz benimki kadar lanetli olduğunda, uyku zordu, asla başarılı olamayacağım ateşli bir hedefti. Rahatlayabildiğim, geçmişin anılarının düşüncelerime sızmadığı bir gece hiç yaşamamıştım.

Saat gecenin üçüydü ve kısa sürede tekrar uyuyamazsam pes etmenin eşiğindeydim.

Kapımın önündeki koridordan hafif ayak sesleri geliyordu. Herkes uzun zaman önce yattığı için kaşlarımı çattım. Bu noktada onların alışkanlıklarını kendi alışkanlıklarım gibi biliyordum.

Evde biri mi vardı? Eve ait olmayan biri mi?

Ayak sesleri kapımın önünde durdu ve tüylerim diken diken oldu.

"Alo?" Fısıldayarak konuştum, kapı kolu dönmeye çalışıp sahip olduğum için yeterince şanslı olduğum kilide takılınca konuştuğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Yataktan kalkıp komodinden lambamı çekerken kendimi bir korku filmindeki kurban gibi hissettim, gerekirse onu bir silah olarak kullanmaya hazırdım.

Dışarıdaki kişi kilitle oynadı ve kilit klik sesi çıkararak kilidin açıldığını işaret etti.

Nefes nefese kapıya bakıp kaçınılmaz olanı beklerken uzun bir duraklama oldu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve tanıdığım kıllı bir el ortaya çıktı. Bay Detweiler'ın eliydi.

Düşünmedim, sadece çığlık atmaya başladım, onu odamdan uzaklaştırmak için tek bir şansım olduğunu biliyordum.

Karısını uyandırmam gerekiyordu. Yatak odaları koridorun sonunda olduğu için yeterince ses çıkarmam gerekiyordu.

Çığlık atmaya başladıktan bir saniye sonra kapı çarparak kapandı ve ayak sesleri hızla uzaklaştı. Bir an sonra Detweiler'ların yatak odasının kapısının açıldığını duydum, ondan bir an sonra da benim kapım duvara çarptı ve Marie'nin telaşlı hali karşımdaydı. Göğsü kabarmış, giydiği iki beden küçük geceliğe bastırıyordu -gözlerimi yakmak istememe neden oldu- ve bakışları odanın içinde hızla dolaşırken çılgına dönmüştü, sonunda odanın ortasında duran bana düştü, göğsüme tutulmuş bir lamba.

Öfke yüz hatlarını kaplarken kırmızı benekli bir kızarıklık göğsüne ve yanaklarına yayıldı.

"Senin derdin ne lan?"

"Birisi odama girmeye çalışıyordu. Birisi kapının kilidini açmış."

Kocası olduğunu söylemedim, çünkü bu bana daha fazla sorun çıkarırdı.

Bir dakika sonra Todd oradaydı, elinde bir bardak suyla esneme numarası yapıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu rahatça. Gözlerimiz kilitlendi ve o anda onun olduğunu bildiğimi anladı. Yüz hatları alaycıydı, bir şey söylemem için bana meydan okuyordu, sanki karısı söz konusu o olduğunda ağzımdan çıkan her şeye inanacakmış gibi.

Marie bir an durup kocasını incelemeden önce, "Kız, birinin odasına zorla girdiğini söylüyor," diye alay etti. "Neden ayaktaydın?"

Dudaklarını büzüştürmesi, yüzünün kızarması bana çok şey anlattı. Görünüşe göre Marie kocasının gerçek doğasından o kadar da habersiz değildi.

Bu konuda bir şey yapacağından değil.

"Monroe'nun çığlığını duyduğumda biraz su alıyordum. Ama evde başka kimseyi duymadım." Bakışları endişeli gibiydi. "Kabus görmediğine emin misin?"

Nefes almadan önce uzun, gergin bir an boyunca ona baktım. "Belki de hepsi buydu," diye fısıldadım sonunda ve Marie'den yüksek sesle bir huff çıkardım.

"Kendini kontrol altına al, seni velet. Geri kalanımızın uykuya ihtiyacı var!" diye tersledi, dönüp gitti, odasına doğru yürürken ağzından küfürler dökülüyordu.

Todd, acınası dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla oyalandı. "İyi uykular Monroe," diye mırıldandı, gözlerinde geri döneceğine dair kesin bir söz vardı.

Ve başladığı işi bitireceğini söyledi.

Kapı kapanır kapanmaz dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkırıklar vücudumu sarıyordu.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Her şeyi mahvetmişti. Lise diplomamı almama bir ay kalmıştı ve o diplomamı elimden aldı.

Todd bana elini sürerse, beni mahveder. Ve ben vücudumdan bahsetmiyorum, ruhumdan bahsediyorum.

Annemin ıssız, yıkılmış yüzünün görüntüsü zihnimde canlandı.

Bu benim hikayem olamaz. Olamaz.

Gitmem gerekiyordu. Yarın. Başka seçeneğim yoktu.

* * *

Detweiler'lar Houston'ın hemen dışında küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Yaklaşık dört saat uzaklıktaki Dallas'a gitmeye karar verdim. Oraya daha önce hiç gitmemiştim ama bilet fiyatı çok kötü değildi ve büyüktü. Tam da ortadan kaybolmak için ihtiyacım olan şeydi. Elbette Detweiler'lar o kadar uzağa gitmeye çalışmazlardı, hele ki devlet desteğinin bitmesine sadece bir ay kalmışken. Eminim kimseye gittiğimi bile söylemeyeceklerdir. O son çeki isterler.

Bekâretimin Todd için ne kadar değerli olacağını düşünmeme izin vermedim. Umarım, "kolay" onun gereksinimlerinden biriydi ve ben ortadan kaybolur kaybolmaz beni unuturdu.

Okula gittim, kalbim bütün gün acıyordu. Hiçbir zaman yakın arkadaş edinen biri olmamıştım - ne zaman taşınacağınızı asla bilemediğinizde, yakın bağlantılar kurmamak en iyisiydi - ama kendimi sahip olduğum tanıdıklarla daha uzun süre birlikte olmayı dilerken buldum. Tanıdık koridorlarda yürürken, mezuniyette veda etmenin zor olup olmayacağını ya da sadece hayallerimi kaybettiğimi hissedip hissetmediğimi merak ettim.

Annem liseden hiç mezun olmamıştı. Yine de, ben küçükken bile, aklı başında olduğu anlarda bazen bana rüyalarından bahsederdi. O sahnede yürüme hayalleri.

Kendime kararlı *bir şekilde üniversite sahnesinde yürümem gerektiğini* söyledim ve GED alacağıma ve bunu mümkün kılacağıma dair kendime söz verdim.

Okuldan sonra, çalıştığım H.E.B. marketine gittim, bu vardiyadan sonra ortadan kaybolacağım için her zamankinden daha fazla acele ettim. Zamanlama işe yaradı, çünkü maaş günüydü ve yanımda götürmek için bir çek daha alabildim. Her kuruşun önemi vardı.

Vardiyamdan sonra, Detweiler telefonumu yanıma almak istemediğim için kontörlü bir telefon aldım. Onları tanıyorsam, muhtemelen mallarını çaldığımı söyleyerek beni geri getirmeleri için polise başvuracaklardı. Bir parçam da beni bununla takip edebileceklerinden korkuyordu. Bir casus gerilim filminde yaşamadığımı biliyordum... ama yine de tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Eve döndüğümde, içinde birkaç kıyafet, yeni telefonum ve biriktirdiğim paranın olduğu küçük bir çanta hazırladım. Sonra yatağıma oturdum, ellerim

endişeyle birbirine kenetleniyordu.

İyi bir planım yoktu. Her ne kadar kaçmayı hayal ediyor olsam da, planlarım somut olmaktan çok akışkandı. Ve hepsi de daha iyi bir iş bulabilmem için lise diplomasına sahip olmama ve Detweiler'ların peşimde olduğu korkusuyla her saniye arkamı kollamak zorunda kalmamama bağlıydı. Eyaletin koruyucu ailelikten çıkan çocuklar için bir destek sistemi de vardı ve ben de buna dayanabileceğimi umuyordum.

Ama bunu yapabilirim.

Yemekten sonra ortalığı topladım. Marie pizza sipariş etmişti, bu yüzden her zamanki kadar çok çaba harcamadım. Sonra oturma odasının köşesinde oturup iyi geceler dileyene kadar bekledim. Bu zor bir şeydi. Bu gece kaçmam gerekiyordu -onların yatmasına yetecek kadar geç ama Todd'un beni bir kez daha ziyaret etmeye karar vereceği kadar da geç değil.

Ayrılışım tam bir hayal kırıklığıydı. Pencereden çantamla kaçarken Detweiler'ların peşimden koştuğu, polisten kaçmak için çalıların arasına girip çıkarken siren sesinin havada dolaştığı bir görüntü canlanmıştı zihnimde.

Ama gerçekte olan şey, benim pencereden kaçmam ve herkesin uykuda kalmasıydı. Greyhound istasyonuna varana kadar bir saat yürüdüm ve kimse peşimden gelmedi. Dallas'a bilet aldığımda yorgun görünen görevli gözünü bile kırpmadı.

Kırk yılda bir bir şeylerin yolunda gitmesi güzeldi.

Otobüs yolculuğu bir arabanın iki katı kadar uzun sürdü. Birkaç saat dinlenmeye çalışsam da, bir şekilde durağımı kaçıracağımdan endişeleniyordum, bu yüzden asla derin bir uykuya dalamadım. Zihnim de geleceğimin ne getireceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bunu tek başıma başarabilecek miydim?

Endişelerime rağmen, Todd'la aramızdaki mesafe her geçen kilometre arttıkça göğsümde bir rahatlama hissi titreşti.

En azından bekaretimi güvende tutmayı yapılacaklar listemden çıkarabilirdim.

Nihayet Dallas'a vardığımızda sabah güneşi ufukta belirmeye başlamıştı. Greyhound istasyonunu çevreleyen harap binalara rağmen heyecanlanmadan edemiyordum. Buraya gelmiştim. Başarmıştım. Daha önce hiç Dallas'a gitmemiş olabilirdim ve burada kimseyi tanımıyor olabilirdim ama kendime yeni bir hayat kurmaya kararlıydım.

Bu benim yeni başlangıcımdı.

* * *

Varışımın etkisinin geçmesi ve kendimi bir park bankında bulmam yaklaşık on iki saat sürdü ve denesem gerçekten uyuyup uyuyamayacağımı tartıştım. Ya da böyle bir şeye kalkışmanın güvenli olup olmadığını.

Otobüsten inmiştim ve beni internetten bulduğum genç sığınma evine götürmesi için bir taksi çağırma aşamasındaydım. Sonra adrese bakarken kapkaça uğradım. Taksi için cebimden çıkardığım tüm parayı almışlar ve telefonumu elimden çekip almışlardı.

Deli bir kadın gibi peşlerinden koştuğuma bahse girebilirsiniz. Ama tüm dünyevi eşyalarımın bulunduğu sırt çantam bana ağırlık yaptığı için, bir grup çocuk beni kolayca geride bıraktı.

Daha iyi günler görmüş bir benzin istasyonundan bir paket cips almak dışında kalan paramı harcamaya cesaret edememiştim.

Günün geri kalanında barınağı bulmak için her yere yürüdüm, birileri şüphelenir ve yetkililere kaçak bir genç gibi göründüğümü bildirirse diye yol sormaya korktum.

Belli ki mekânı hiç bulamamıştım çünkü oradaydım, parktaki bankın üzerinde. Soğuk, aç ve kızgın.

Ve bitkin.

Görünüşe göre, kırk sekiz saate yakın uyumadığınızda, herhangi bir yerde uyuyakalabiliyorsunuz, çünkü sonunda... ben de aynen öyle yaptım.

* * *

Bir sıçrayışla uyandım, birinin beni izlediği hissi boğazımda düğümlendi. Gece çökmüştü ve parkın üzerine koyu mavi bir renk çökmüştü. Ağaçlar ve çalılar kararmış gökyüzüne karşı belli belirsiz gölgeler oluşturuyordu. Sokak lambaları titreyerek canlanmış, yola ve yakındaki banklara sıcak bir parıltı yaymıştı. Işık hafif esintiyle dans edip sallanıyor, yere uzun gölgeler düşürüyordu. Yaprakların hışırtısı ve cırcır böceklerinin cıvıltısı duyulabiliyordu.

Yanımdaki bankta oturan kırlaşmış yaşlı adamı gördüğümde irkildim, bakışlarındaki vahşilik vücudundaki yırtık pırtık giysilerle eşleşiyordu. Orada

Üzerinden kir ve vücut kokusu yayılıyordu ve bana gülümsediğinde sadece birkaç dişiyle gülümsüyordu.

"Oy. Seni izliyordum. Uyuyabildiğinizden emin olmak için, leydim," dedi etkilenmiş bir İngiliz aksanıyla.

Sözleri son derece dostane ve nazik olsa da irkildim ve ondan uzaklaştım.

"Oh, Ole Bill'den korkma. Ben sana göz kulak olurum."

Banktan atlayıp kaçmak için hareket ettim... ama bir an tereddüt de ettim. Onda çok sağlıklı bir şeyler vardı. Görünüşünü ve kokusunu geçtikten sonra tabii.

"Bu park benim, ama paylaşabilirim. Sen uyumaya devam et, ben de nöbet tutayım. Kabadayıların uzak durduğundan emin ol," diye devam etti. Ona henüz bir şey söylememiş olmama rağmen.

Teklifini reddetmek için ağzımı açtım ama sonra market poşetinden temiz, yepyeni, etiketli bir battaniye çıkardı. Battaniyeyi bana uzattığında konuşmak yerine kendimi ağlarken buldum.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o beni çılgınca izliyor, histerik kadınların gözyaşlarını dindirme gücüne sahipmiş gibi battaniyeyi üzerime atıyordu. Son birkaç gündür yaşadığım olaylardan ve onun nezaketinden bunalmış bir halde hala ağlamayı bırakmadığımda, sonunda "Eleanor Rigby "nin o güne kadar duyduğum en kötü yorumunu söylemeye başladı. Aslında, duyduğum en kötü şarkı yorumuydu.

Ama işe yaradı ve ağlamayı bıraktım.

"İşte, işte, küçük ördek. Uyumaya git. Ole Bill sana göz kulak olacak," dedi yatıştırıcı bir sesle şarkıyı bitirdikten sonra - son birkaç söz kesinlikle uydurmaydı.

Bundan daha akıllı bir kızdım, gerçekten öyleydim. Ama çok yorgundum. Ve içimdeki her şey ona gerçekten güvenmek istiyordu. Ne de olsa bana "küçük ördek" demişti. Seri katillerin kurbanları için sevimli evcil hayvan isimleri olmazdı, değil mi?

"Sadece birkaç dakika," diye mırıldandım ve başını salladı, o anda oldukça hoşuma giden çarpık sırıtışıyla yine usulca gülümsedi.

Stres ve yorgunluktan titreyerek ve daha iyi günlerin hayalini kurarak uykuya daldım.

Uyandığımda, on dakikadan çok daha geç olmuştu. Aslında gecenin geri kalanıydı.

Bill hâlâ oradaydı, beni izliyor ve sanki bütün gece uyumamış gibi kendi kendine hafifçe ıslık çalıyordu. Sırt çantam hala başımın altındaydı, para hala içindeydi ve en azından kimsenin bana dokunduğunu *hissetmiyordum*.

Kahretsin, umutsuzluğa kapılmıştım, değil mi?

"Kalacak bir yerin var mı, genç kız?" diye sordu usulca. Başımı salladım, bu bankta bir gece daha geçirmeyi düşünürken dudağımı ısırdım.

"Ole Bill sizi iyi bir yere götürecek. Benim şatom kadar güzel değil ama iş görür," dedi ve sanki gerçekten de hendeği olan bir İngiliz şatosuymuş ve hükümdarı da kendisiymiş gibi gururla parkı işaret etti.

En azından birkaç saat sonra bana bir şey yapmayacak kadar güvenilir olduğunu kanıtlamış olmasına rağmen, onu bir kaçakçılık çetesi ya da aynı derecede iğrenç başka bir şey olmadığını umduğum yere kadar takip etmemi sağlayan şey yine de saf çaresizlikti.

Beni bir gün önce yürüdüğüm yerden biraz daha iyi bir yere götürdüğünde biraz rahatladım. O sahte İngiliz aksanıyla kulağımı çınlattı, hiç gitmediğinden emin olduğum yerler hakkında hikâyeler anlatarak beni eğlendirdi.

Ne olduğunu anlamadan, oldukça yeni olduğu anlaşılan bir sığınma evinin girişinin önünde duruyorduk. Tabelada buranın bir kadın sığınma evi olduğu yazıyordu ve bu manzara bir kez daha ağlamak istememe neden oldu.

"Oraya gittiğinde seni Ole Bill'in gönderdiğini söyle... Sana kraliyet muamelesi yapacaklar," diye kıkırdadı ve yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde gözlerim doldu - muhtemelen tekrar histeri krizine gireceğimden korkarak bir adım uzaklaşmasına neden oldu.

Sonunda sığınağın kapısına giden basamakları çıkmadan önce bir an daha tereddüt ettim. Yarı yolda durup Bill'e baktım, o da bana yine sevimli bir şekilde sırıttı. "Senin için harika şeyler görüyorum, küçük ördek," diye seslendi arkamdan ben yürümeye devam ederken.

Onu asla unutamayacağımı biliyordum. Evsiz ve biraz deli olabilirdi ama aynı zamanda tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Bir yabancı olan bana göz kulak olmuş ve en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım etmişti.

İçeri girdiğimde, yorgunluk hala omuzlarımın üzerindeydi, garip bir şekilde o anda her şeyin yoluna gireceğine dair huzur hissettim.

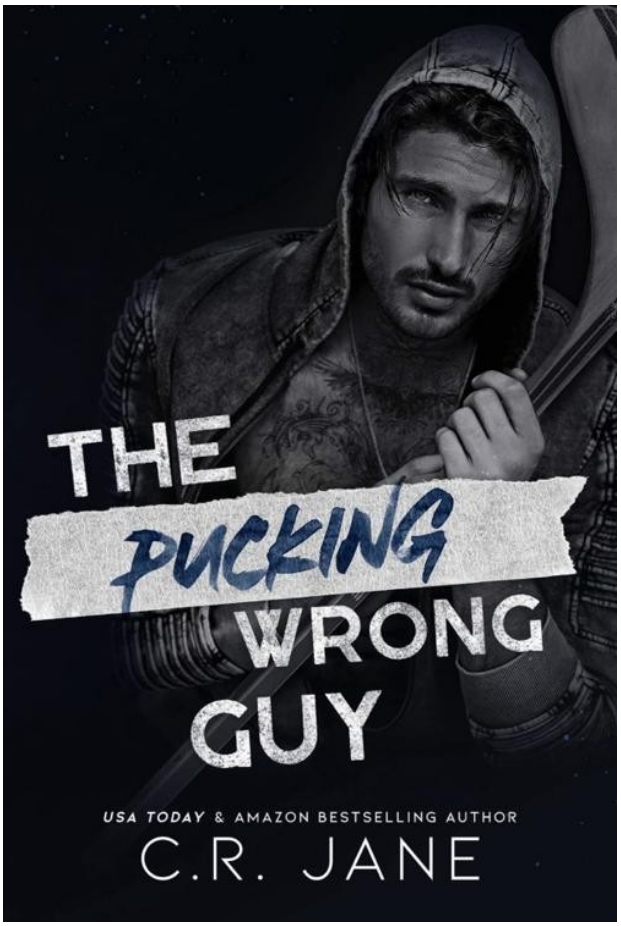
Resepsiyona yaklaştığımda nazik bir kadın "Haven'a hoş geldiniz," diye mırıldandı.

Gerçekten de cennet.
Sadece umut edebilirdim.
Monroe ve Lincoln'ün mağazasına buradan devam edin.

OceanofPDF.com

Pucking Yanlış Adam

Cari Lancaster ve Blake'in hikayesini merak ediyorsanız... buradan

okuyabilirsiniz.

OceanofPDF.com

Bayan Bentley'in Noel Krepleri

Porsiyonlar: 4

İÇİNDEKİLER

2 su bardağı Tatlandırılmış Pul Hindistan Cevizi

Krep:

4 su bardağı Un
1 çay kaşığı Tuz
1/2 su bardağı Eritilmiş Tereyağı (artı pişirmek için ekstra) 1 1/2 Çorba Kaşığı Kabartma Tozu
1/4 su bardağı
Şeker 3
Yumurta
3 su bardağı Ayran
2 çay kaşığı Vanilya

Soslar:

1/2 su bardağı doğranmış Macadamia Fıstığı

Hindistan cevizi şurubu:

1 - 14 onsluk Kutu Hindistan Cevizi Sütü, lite değil 1/2 fincan Şeker
2 Çorba Kaşığı Light Karo Şurubu
Bir Tutam Tuz

TALİMATLAR

• Fırını önceden 250 dereceye ısıtın. Hindistan cevizini büyük bir fırın tepsisine yayın ve yaklaşık 18-20 dakika veya altın rengi olana kadar kızartın. Başka bir seçenek de fırını ızgara ayarına getirmektir. Hindistan cevizini 1-2 dakika veya altın rengi olana kadar kızartın. Kızartma ayarının altında çabuk yanabileceğinden dikkatli olun.

• Krep yapmak için:

• Büyük bir kapta un, kabartma tozu ve tuzu karıştırın. Eritilmiş tereyağı, şeker, yumurta, ayran ve vanilyayı karıştırın.

• Büyük tavayı veya ızgarayı orta-kısık ateşte ısıtın. Tavaya biraz su serperek hazır olup olmadığını test edin; su tavadan sıçrıyorsa yeterince sıcak demektir. Tereyağı sürün veya yapışmaz pişirme spreyi sıkın.

• 1/2'lik bir kap kullanarak krep hamurunu tavaya veya tavaya dökün. Üzerine bolca kızarmış hindistan cevizi serpin. Krepin üstünde kabarcıklar belirdiğinde diğer tarafını pişirmek için çevirin. Krepler çabuk kızarabileceği için dikkatlice izleyin. Dışı çok kahverengileşmeden içinin pişmesini sağlamak için daha düşük ısıda tutun. Sıcak servis yapın.

• Hindistan cevizi şurubu yapmak için: konserve Hindistan cevizi sütü, şeker ve karo şurubunu orta ateşte orta boy bir tencereye koyun. Birlikte çırpın ve 8-10 dakika veya kaynamaya başlayana kadar pişirin. Kaynamaya ve koyulaşmaya başladıktan sonra ocaktan alın ve servis edin.

• Kreplerin üzerine hindistan cevizi şurubu, macadamia fıstığı ve kalan kızarmış hindistan cevizini ekleyin.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Siz daha fazlasını istediniz... ve ben de sizin için bunun olmasını sağladım. Bu karakterleri çok seviyorum. Onlar takıntılı hokey psikopatlarıyla ilgili bir hikâyeden çok daha fazlası. Umarım siz de benim gibi bu karakterlerle birlikte yanar, ağlar ve gülersiniz.

Sizi seviyorum çocuklar. Ve Mutlu

Noeller! Aşağıdaki insanlara çok

minnettarım...

Crystal'a, Blaire: Her zaman yanımdasın. Cesaretin beni yükseltiyor. Sana tapıyorum.

Editörüm Jasmine'e, her zaman sabırlı, nazik ve cesaretlendiricisin. Teşekkür ederim.

Summer'a: Rüyalarımda senin yaptığın gibi düzenleme yapıyorum, bilesin diye söylüyorum haha.

Seni seviyorum.

Asistanım ve kankam Caitlin'e. Beni bu durumdan kurtardın. Beni her gün cesaretlendiriyorsun. Lincoln'ımın Ari'si. ILY.

Ve tüm hayallerimi gerçeğe dönüştüren siz okurlarıma. Bu kelimeleri sizin için yazabilmek bir ayrıcalıktır ve sizi *asla* hafife almayacağım.

OceanofPDF.com

C.R. Jane tarafından yazılan kitaplar

www.crjanebooks.com

The Sounds of Us Contemporary Serisi (serinin tamamı)

Bizi Bu Şekilde Hatırla

Seni Bu Şekilde Hatırla

Beni Bu Şekilde Hatırla

Kırık Kalpler Akademisi Serisi: Bir Zorba Romantizmi (komple düet)

Kalp Kıran Prens Kalp Kıran

Aşık

Dahlia'yı Mahvetmek (Çağdaş Mafya Tek Başına)

Dahlia'yı Mahvetmek

Pucking Wrong Serisi (Hockey Romance Standalones)

Pucking Yanlış Numara

Pucking Yanlış Adam Pucking Yanlış Tarih

Kader Kanatları Serisi (Paranormal seri)

İlk İzlenimler

Forgotten Specters

Düşmüş Olan (Kader Kanatları Novellası) Yasak Kraliçeler

Korkunç Başlangıçlar (Kader Kanatları Kısa Öyküsü) Soluk Diyarlar

İnançsız Düşler

Efsanevi Krallıklar

Sonsuz Kalpler

En Karanlık Lanet Serisi

Unut Beni

Kayıp

Tutkular

Hades Redemption Serisi

En Karanlık Sevgili En Karanlık Krallık

Monster & Me Düet Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Canavarın Baştan Çıkarması

Canavarın Saplantısı

Ruhlar Akademisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Kırık Ruhlar Okulu Kırık Kalpler Okulu Kırık Hayaller Okulu Kırık Kanatlar Okulu

Fallen World Serisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Bağlı

Kırık

İhanete

Uğramış

Ait

Gönül Hırsızı Mila Young ile ortak yazar (serinin tamamı)

En Karanlık Kader Çalınmış Kader Kırık Kader Tatlı Kader

Kurtlar Krallığı Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Vahşi Ay

Vahşi Kalp

Vahşi Kız

Vahşi Aşk

Vahşi Ruh

Vahşi Öpücük

Stupid Boys Serisi Rebecca Royce ile ortak yazar

Aptal Erkek

Aptal Kız

Çılgın Aşk

Breathe Me Düet Ivy Fox ile birlikte yazıldı (tamamlandı)

Breathe Me

Breathe You

Breathe Me Düet

Love & Hate Ivy Fox ile birlikte yazılmıştır

Bir Zamanlar Nefret

Ettiğim Çocuk Bir

Zamanlar Sevdiğim Kız

Darkwood'un Zengin Şeytanları Serisi May Dawson ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Beni Yalan

Söylet Beni

Yalvart Beni

Vahşileştir Beni

Yak Beni Kraliçe

Yap

OceanofPDF.com

C.R. Jane Hakkında

Utah'ta yaşayan Teksaslı bir kız, bir eş, anne, avukat ve şimdi de yazarım. Hikayelerim yıllardır kafamda dönüp duruyordu ve sonunda onları kağıda dökmek beni rahatlattı. Büyük bir Dallas Cowboys hayranıyım ve öncelikle Beyonce ve Taylor Swift dinliyorum... yalan söyleyip sen de dinlemediğini söyleme.

Okuma aşkım muhtemelen üç yaşındayken başladı ve normalden hızlı okuma yeteneğimle hayatım boyunca yüz binlerce kitabı yuttum. Her zaman başkalarının dünyalarında kaybolduğum için kendi dünyalarımı yaratmaya başlamam mantıklı geldi.

Baş belası olmak için büyümek zorunda olan kadın kahramanları, mutlu sonları ve baygınlık geçirmeye değer, sadık (ve ateşli) erkek karakterleri seviyorum. Bu size benziyorsa, arkadaş olacağımıza eminim.

Ekibimde olduğunuz için çok mutluyum... Benimle takılmanın yolları ve okuyabileceğiniz daha fazla kitabım için aşağıdaki bağlantılara göz atın!

Güncellemeleri almak için **Facebook** sayfamı ziyaret edin. **Amazon Yazar** sayfamı ziyaret edin.

Web sitemi ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak, hakkımda rastgele bilgiler öğrenmek ve karakterlerimin farklı bakış açılarına erişmek için haber **bültenime** kaydolun.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.